

MAKALESİVİL TOPLUMCULUK
DEVİRİMCİ YELKENLERİ
DOLDURAMAZ!**YORUM**İHBARCILIĞA VE DEVİRİMCİ DEĞERLERE
YAPILAN SALDIRILARA SESSİZ KALMAK
"ONAYLAMAKTIR"**MEŞA AZADI**

GELECEK

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

6 ARALIK 2018 ■ YIL: 1 ■ SAYI: 24 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

www.yenidemokrasi2.net

YALANIN GÜRÜLTÜSÜ İÇİNDE GERÇEĞİN FISILTISIYLA MÜCADELEYE!

EMEK

Döviz Kuru Soğanı Vurdu

Son günlerde ülke gündeminde kendisine oldukça geniş yer bulan, tabir-i caizse gündeme oturan bir konu; soğan. Üretim araçları ve hammaddede yaşanan fiyat artışı soğan ve diğer tarım ürünlerine zam olarak yansıyor. Başta Erdoğan olmak üzere devletin çeşitli organlarından yapılan açıklamalarda yaşanan bu fiyat artışı "stokçuluk" a bağlanıyor. ■ s. 6

GENÇLİK

Sistemin Çarkı Değil, Özgür Yarınların Teminatıyız

Halk gençliğinin en dinamik katmanlarından biri de liseli gençliktir. Onun bu dinamizmi, gelecekle kurduğu ilişki egemenlerin, üzerlerinde "laboratuvar kurarak" gerici politikalarını uygulamasını, onu kendi varlığının sigortası olarak iktidarın etmesinin beraberinde getirmiştir. ■ s. 15

DÜNYA

1 Aralık Paris İsyanına Dair Bir Değerlendirme

24 Kasım'da "sarı yeleklilerin", "dünyanın en güzel caddesi" olarak lanse edilen, tekellerin burjuvazinin yoğunlukta olduğu ve Fransa'nın lüksüyle ve şatafatıyla övüldüğü Champs-Élysées Caddesi'nin zaptından sonra hareketin seyri niteliksel ve fiziksel boyutta değişti. ■ s. 18-19

SİVİL TOPLUMCULUK DEVRİMCİ YELKENLERİ DOLDURAMAZ!

Bu gün devrimci cephede genel manzarayı sivil toplumculuk alanında müthiş “bir savrulma” oluşturmaktadır. Adeta her yerde deva görülen sivil toplumculuk sınıfsal bakışın önüne geçmiş, bu araç, onu asıl amaç olarak görenleri kendisine benzetmektedir. Devrimcilikten reformizme “mertebesine” ters evrimin, burjuva ideolojik saldırı karşısında siyasetsiz kalıp tutunamamanın somut ifadesi olduğunu belirtelim. Biz bu burjuva ideolojik saldırının farkında olarak meselenin ne anlam ifade ettiğini açıklama ihtiyacındayız. Çünkü savrulma olarak tanımladığımız sivil toplumculuğun fark edilmeyen gerçek anlamının bu sebeple sorgulanmasının unutulmasını bir sorun olarak görmekteyiz.

Antik Yunan ve Roma dönemlerinde sivil toplum, devletle özdeş görülürdü. Ve “iyi toplum” kavramı çerçevesinde algılanırdı. Aristo sivil toplumu “ahlaki kamu” olarak tanımlar. Ve yasalarla belirlenmiş kurallar sistemi özgür, eşit yurttaşlar tarifini getirmekte yine devletten ayrı görmemektedir. Sivil toplum Orta Çağ’da dönemin politik-toplumsal yapısına uygun olarak parçalı yerel egemenlik birimleri ve krallıkları belirtmek için kullanılan bir tanım oldu. Orta Çağ’ın ardından gelişen kentli yaşam

bünyesinde merkezi otorite haricinde kurumların gelişme alanlarının tanımı olarak kullanıldı. Hobbes, sivil toplum ile devleti aynı anlam içerisinde ifadelendirdi. Çünkü doğa durumundaki insan toplumsal sözleşme ile yurttaşlık durumuna geçmişti.

toplumu bir arada tutmak maksadıyla güçlü bir devlet şarttır. O, devleti toplumun üstünde görür. Nihayet kavramları yerli yerine oturtup karmaşadan kurtaran Marks oluyor. O, ne devleti toplumun üstünde ne de ona bağımlı görür. Devlet ve sivil

olmakla birlikte üretimin ve karşılıklı ilişkinin doğrudan sonucu olan ve her zaman devletin ayrıca idealist üst yapının temelini oluşturan toplumsal örgütlenme de her zaman aynı adla belirtilmiştir.”

Sivil toplum, kapitalizm içinde üretim güçleri ve iktisadi güçlerin alanı olarak altyapıyı, devlet ise üst yapıyı oluşturur. Bu halde ikisi arasındaki çelişki kendini açığa vurur. Marks’ın sivil topluma olumlu bir değer atfetmediğini görüyoruz. Sivil toplum ve siyasal toplumun iyileştirilmesini değil ortadan kaldırılmasını savunur.

Locke ise bireysel özgürlüklerin kamusal alandaki güvencesi olarak değerlendirir. Devletle birey arasındaki ilişkide “rıza”dan bahseder; birey, rıza ile “politik toplum”un (siyasal iradenin) üyesi olur. Siyasal irade, toplum ve kamusal yaşamın güvenliği ile sınırlıdır. Jean-Jacques Rousseau da devletle sivil toplumu aynı çerçevede değerlendirir. Bu ikisi sözleşme ile ortaya çıkmıştır. Ferguson, Hume ve Smith “ilkel ve vahşi” insanın durumuna zıt olarak “medenilik”ten bahseder. Ve despotizm karşıtı bir tanım olarak kullanır “sivil toplum”u. Hegel’de durum biraz daha farklıdır. Ona göre sivil toplum, ihtirasların yol açtığı karmaşalar alanıdır, bu sebeple çatışmalıdır. Ayrışmaya müsait olan

toplum çelişki halindedir. Ve bu çelişkinin çözümü bildiğimiz anlamda devrimle, nihayetinde devletin ortadan kalkmasıyla mümkün olabilir. Çünkü “sivil toplum, üretici güçlerin belirli bir gelişme aşaması içinde, bireylerin maddi karşılıklı ilişkilerinin hepsini birden kucaklar. Sivil toplum bir aşamanın sinai ve ticari yaşamının tümünü birden kucaklar ve bu bakımdan da her ne kadar dışarıda ulus topluluğu olarak kendini olumlamak ve içerde devlet olarak örgütlenmek zorundaysa da devleti ve ulusu aşar. Sivil toplum terimi 18. yüzyılda mülkiyet ilişkileri, İlk Çağ ve Orta Çağ ortaklaşalığından kurtulur kurtulmaz ortaya çıktı. Sivil toplum, sivil toplum olarak burjuvazi ile gelişir; böyle

Marks sonrası da kimi düşünürler bu hususta söz etmişlerdir. Örneğin, Gramsci; “tarihsel blok” kavramını; Habermas “düşünme sorgulama mekanı” önermesini, Şerif Mardin; “medenilik” kavramını getirmişlerse de esasen bunlar Marks’ın tanımının uzağına düşmüşlerdir.

Sivil toplumculuğun tarihsel arka planı böyledir. Mesele hakkında bu kadar uzun bir girizgahı bugünkü yaklaşımların fıkırsel dayanağının neresi olduğunu bilmek bakımından bunu gerekli gördük.

(Bu yazının devamı 21. sayfadadır.)

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

POLİTİK-GÜNDEM

YALANIN GÜRÜLTÜSÜ İÇİNDE GERÇEĞİN FISILTISIYLA YÖN BULMAK!

Seçimler Türkiye’de, son dönemde “demokrasi oyununun” en iyi aracı(!) olarak halk kitlelerinin önüne getirilmektedir. Her yılın sonuna doğru, olağan veya olağanüstü biçimde ama bir biçimde “seçim sath-ı mailine” süreç sokuluyor. 2019 yılına yaklaşırken de son yıllarda tekrarlanan nakarat bu defa yerel seçimlerle tekrarlanıyor. Tepeden tırnağa politize olmuş süreç, yoğunlaşmış çelişkiler, savaş iklimi ve bölgesel ölçekte yaşanan büyük karmaşa hali, seçimlerin normal koşullarda yaratması gereken “politik yoğunlaşmaya” artık “özel bir anlam” yüklemeye daha az olanak vermektedir. Seçimler, son dönem yaşanan hileler, ona yüklenen büyük anlamlar, sandık ve değişim ilişkisindeki abartılı yaklaşım, egemen sınıf klikleri arasındaki güç dengelerinin yarattığı eşitsizlik hali ile cezbedici karakterini de yitirmeye başlamıştır. Diğer toplumsal, sosyal, ekonomik ve siyasal gelişmelerin kitleleri daha güçlü ve yapıcı bir şekilde politize etme durumu söz konusudur.

2019 yerel seçimlerinin, bir yerel seçimden daha çok bir genel seçim havasına büründürülen yapısı, T. Kürdistanı’nda HDP’nin kazanacağı belediyelerine yeniden kayyum atanacağına yönelik faşist Erdoğan’ın açık saldırıları, yine faşist klikler arası ittifaklar ve bloklaşmalar ile adeta her yıl yaşanan “dejavu” halinin bir kopyasının yaşanması durumu söz konusudur. Bu seçimlerde de güç dengelerinin ve ilişkilerinin faşist Erdoğan ve AKP kliği lehinde olması durumu söz konusudur. Bu gerçekliğin 3-4 aylık periyotta alt-üst olması durumu mümkündür. Ancak bunun kolay olmayacağı da görülmektedir. İçinden geçtiğimiz süreçte “bir gün” dahi epey uzun ve dengeleri değiştirecek özelliklere sahiptir. Fakat genel eğilim, ortada duran tablo yerel seçimlerin sonucunun verili siyasal dengelerin değişimine işaret etmemektedir.

Ancak bu seçim vesilesiyle değişmeyen bir şey var ki, faşist CHP kliğinin ve demokratik güçlerin odağı olan HDP’nin bildik seçim atmosferi yaratan politik yaklaşımlarıdır. Her seçim sürecine girerken sandığa geniş kitlelerin koşması halinde ve oylarını kullanması durumunda “Tayyip Erdoğan’ın gideceği”, “ül-

keye demokrasinin geleceği” yönlü propagandasıdır. Bir kez daha kitleler saflaştırılmaya, “bir oyla her şeyin değişeceğine” inandırılmaya çalışılmaktadır. Faşist bir “Tiran” a yönelik kitlelerin yoğun ve tırmanan öfkesi, sandık aldatmacası ve her şeyin bu şekilde değişeceğine algısıyla adeta terbiye edilmekte, kitlelerin sorunları ve faşist baskılara karşı örgütlenip mücadele etmesi yerine sandığa koşması; yaratılan bilinç, pazarlanan umut olmaktadır. Yine bir seçime giderken geniş kitleler “Tayyip Erdoğan’ın gideceğine dair umutla” saflaştırılmaya, seçimlerle “demokrasinin” geleceğine inandırılmaya çalışılacaktır.

Tayyip-AKP ve “küçük ortak” MHP kliği de kuşkusuz bu propagandaya en büyük desteği vererek kitlelerin öfkesinin, çelişkilerinin ve derdinin sandıkta gömülmesini hesaplamakta, bir kısım(gerici-faşist) kitlenin ise etrafında daha güçlü şekilde kenetlenmesine odaklanmaktadır. Bu seçimlere de bu klik kaybedilirse “Başkanlık rejimi tehlikeye girer” politik argümanı, bu eksene oturmuş esaslı bir çalışma ve ittifak politikasıyla hazırlanmaktadır. Bunun karşıtı ise “seçimleri kazanalım başkanlığı gönderelim” heyecanına dönüştürülmektedir. Tam da bu sebepten dolayı seçimler yerel seçimden çok genel seçim havasında ilerleyecektir. Komünistlerin bu yerel seçimlerde, oluşan genel seçim havasını gözetmesi ama yerel seçim dinamiklerinin özgünlüklerini hesap etmesi kaçınılmazdır. Bir seçim yarışında daha kitlelerin yanlış bir bilinçlenmeyle, her şeyin değişeceğine ve demokrasinin geleceği yanılgısıyla “büyülenmesine” karşı durmak, reformist-tasfiyeci rüzgarın bir seçim ikliminde daha faşist saldırılara karşı umutsuzluk yaratmasına/yaymasına, yılgınlık politikasına yol açacak yaklaşımlara set olmak devrimci çizgi ve tutumla mümkündür.

Seçimler için hengameli bir yarış ve uyuşturucu niteliğindeki “politik kampanyalar” örgütlenirken, diğer yandan faşist diktatörlük saldırılarına ara vermeksizin devam ediyor. T. Kürdistanı’nda gerillaya karşı imha ve yok etme konseptli bir savaş sürüyor. Kürt ulusal kimliğine yönelik inkar ve asimilasyon, halka karşı ise acımasız bir baskı-siddet ve hak gaspı yaşanırken, Rojava’da işgal politikasını emperyalist güçlerle derinleştirme ve yaygınlaştırma hesabı yapan faşist diktatörlük diğer taraftan

“Oslo”, “Akil insanlar” vs. gibi sembolik kavramlarla ve kimi girişimlerle saldırılarına ideolojik bir derinlik katma hesabı yapmaktadır. “Oslo” ve “Akil insanlar” sürecinin barışçıl biçime bürünmüş ideolojik-siyasi imha operasyonu olarak devreye sokulduğu tüm kodlarıyla çözülmüştür. Ancak seçimler öncesi yeniden “barışa” dair umut yeşertmeye çalışan bilgi “sızıntıları” ve girişimleri, zaten arka planda yürüyen bir dizi kulis-diplomasi-görüşmenin uygun zamanda sürece dahil edilmesi olarak görülmelidir. Kürt ulusal mücadelesini ve en önemlisi halkın devrimci enerjisini imha edemeyeceğini bilen faşizmin son 4 yılda tüm güç ve olanaklarıyla istediği şartlarda yeni bir “masa kurma” planı olduğu görülmez değildir. Askeri saldırılarında başarı elde ettiği oranda yeni koşullarda, yeni dengelerle istediği türden bir “görüşme” süreci başlatmak faşizm için istenilir bir şeydir. Ancak her durumda faşizmin saldırılarında kodlanan Kürt ulusunun temel haklarından tecrit edilmesine yönelik politika, amaç ve yönelimi değişmeyecektir. Kılıf değiştirmiş ama hedef ve amaca etkili şekilde ulaşmayı gözetken yaklaşım faşizmde egemen kalmaya devam etmiştir. Bu bağlamda faşizme karşı halkı doğru bilinçlendirmek belirleyici düzeyde önemlidir. Diğer önemli nokta ise bu doğru devrimci bilinci örgütlü bir güce çevirmektir.

DOĞRUYA TUTUNMAK VE TUTARLI OLMAK!

Doğru devrimci bilinç pragmatizmde değil, sınıfsal çıkara dayalı dünya görüşü ile açık ve kesin bir şekilde devrimci bir hat kurma meselesidir. Pragmatizmin en bayağısının yaşadığı ve Venezüella’da Chavez ve Maduro’nun sosyalist olarak halk kitlelerine pazarlandığı, doğru ile yanlışın yer değiştirmesinin “yenilik” olarak sunulduğu durumlar şimdi biraz daha geride kalmaktadır. Tayyip Erdoğan’ın Venezüella ziyaretinde kendisine verilen “Bolivar kılıcı ve El Libertador Nişanı”, reformist-revizyonist-tasfiyeci hatta bir aydınlanma yaratır mı bilinmez ama halk kitlelerinin soruna tarihsel ve sınıfsal perspektiften bakanları ayırt etmesi için bir veri olacaktır. Her parlayanın altın olmadığı bir kez daha görülmüştür. Elbette reformist-revizyonist-tasfiyeci akımın seçimlerle yazılan başarı öyküsü Venezüella-Tayyip fiskeyle yıkılmış durumdadır. Kumdan kalelerin düşmesi sürecine katılan ivme,

bilinçteki yanılsamanın gerçeğe daha sıkı sarılmaya evrileceği görülmelidir.

Bu süreçte yaşanan topyekûn saldırıya karşı çare, seçim gündemiyle boğulmak değildir. Ülkenin her köşesinde ekonomik ve siyasi krizden bunalmış ve ne yapacağını bilemez halde bekleyen, öfke ile kuşanmış halk yığınlarının çeşitli biçim ve düzeyde örgütlenmesini sağlamaktır görev. İşçi sınıfının 3. Havaalanında boy veren isyanı, irili ufaklı bir dizi direnişle örgütlenme, karşı durma ve sınıfa karşı sınıf siyaseti izleme eğiliminin göstergesi niteliğindedir. Faşizm, elindeki tüm baskı araçlarıyla işçi sınıfının ve halk kitlelerinin üstüne yürüse de, direniş ve örgütlenme iradesi kırılmamaktadır.

Halkın öfkesi ve hareketi hiç kuşkusuz tekil değildir. Emperyalist sistemden kaynaklanan sorunlar ve genel bir krize doğru koşar adım giden süreç sınıf mücadelesine ivme katılması anlamına gelmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem bir yandan politik diğer yandan ekonomik kriz içindedir. Emperyalist güçler arasında rekabet yıkıcı, keskin ve de sürekli tırmanan bir muhtevaya sahiptir. Bu rekabet sermayenin kendini gerçekleştirme, kendine pazar alanı bulma rekabetidir. Bunun yanında emperyalist merkezlerde olgunlaşan çelişkiler ve gelişmeler söz konusudur. Almanya ve ABD liderlik düzeyinde bir politik sorunla boğuşurken, AB ülkelerinde ekonomik krizin nüveleri kendini göstermeye başlamıştır. Kur oynaklığının ve enerji rekabetinin yarattığı fiyat artışları Fransa’da “sarı yelekli” olarak bilinen halk tepkisine dönüşmüş ve günlerdir süren bir direniş hattı örgütlenmiştir. Halkın sosyal ve ekonomik yaşamına yönelik saldırı ve gasplara karşı öfke ve tepki bugün daha hızlı ve seri olmaktadır.

Önümüzdeki süreç örgüt ve örgütlenme meselesinde daha fazla odaklanılan, arayışın ve mücadelenin daha fazla boyut kazanacağı bir süreçtir. Şimdiden tüm odağımızı buraya vermek, yanlış ve yanılgılara karşı gerçek ve doğruyu sahiplenmek zorunlu ve kaçınılmaz bir görev olmalıdır.

Şair Refik Durbaş hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Bir süredir diyaliz ve akciğer tedavisi gören Şair Refik Durbaş, 74 yaşında hayatını kaybetti. Medeniyet Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yoğun bakıma kaldırılan Durbaş 74 yaşındaydı. Durbaş bir süredir diyaliz ve akciğer tedavisi görüyordu. Son olarak zatürreye yakalanan Durbaş, yoğun bakıma kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

*"Onlar ki aydınlık üzere
ecel toprağına*

umut

*ektiler. Ay dolandı vay deli gön-
lüm*

Ölüm şaşırıldı menziline

Onlar ki karanlık üzere

korku mazgalına

zulüm

*serdiler. Ay dolandı vay deli
gönlüm"*

Partizan okuru Süleyman Şahin ve 6 SMF'li tutuklandı

İSTANBUL- Devrimci-demokrat ilerici güçlere dönük gözaltı ve tutuklama saldırıları sürüyor. Geçtiğimiz günlerde Bağcılar, Gazi Mahallesi, Okmeydanı ve Kartal'da düzenlenen operasyonda 9 Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) üye ve taraftarı ile Partizan okuru Süleyman Şahin gözaltına alınmıştı.

26 Kasım günü Vatan Emniyet Müdürlüğü'nden savcılığa sevk edilen 11 kişiden 6'sı tutuklandı. Tutuklanan isimler şöyle; Partizan okuru Süleyman Şahin, SMF üyeleri Özlem Halisdemir, İsa Yalçın, Canan Kaplan, Uğur Ayata ve Meriç Yapışkan.

Van F Tipi Hapishanesi'nde Ölüm Orucu 77. gününde

HABER MERKEZİ- Van F Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan Maoist Komünist Partisi (MKP) dava tutsağı Esat Naci Yıldırım ve Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) dava tutsağı Kadir Karabak'ın ölüm orucu direnişi devam ediyor.

77 gündür, tüm saldırılara karşı ölüm orucunu sürdüren tutsakların sağlık durumu gün geçtikçe kötüleşiyor. Hapishane yönetiminin keyfi uygulamalarına ve hak gasplarına karşı açlık grevi direnişi başlatan tutsaklar, saldırıların yoğunlaşmasının ardından açlık grevi direnişini ölüm orucu direnişine dönüştürmüşlerdi.

77 gündür ölüm orucunda bulunan tutsakların talepleri şöyle;

"Havalandırmaların üstünü tel örgüler ile kapattıklarından görebildiğimiz tek açık alan olan gökyüzü maviliğini de artık tel örgüler ile çevirdiler; bu tel örgülerin derhal kaldırılmasını,

-Sabah ve akşam olmak üzere günde 2 defa hücreye girilip her şey altüst ediliyor. Her gün sabah akşam 2 defa hücrelerin aranmasına son verilmesini,

-Yasal ve bandrollü olmasına rağmen gazete ve kitaplar hiç verilmiyor; bu kısıtlılığın derhal kaldırılıp kitapların verilmesini,

-Herhangi bir ideolojik içerik olmasına rağmen ailemize yazdığımız sıradan mektuplara bile el koymakta göndermemekteler. Ve gelen mektuplar verilmemekte. Bu fiili mektup yasağının derhal sonlandırılarak mektupların verilmesini istiyoruz."

Olağanüstü Hal (OHAL) ilan edilmesinin ardından tutsakların kazanılmış haklarına dönük saldırılar yoğunlaştı. Dışarıda gözaltı ve tutuklama terörüyle tüm sesler bastırılmak istenirken, içeride de tutsaklar cephesinden bir boyun eğdirme politikası uygulanıyor. Dün de bugün de tutsaklara ve kazanılmış haklara yönelik saldırılara cevabı tutsaklar direnişle verecektir.

Demirtaş'ın "tutukluluğuna devam" kararı

HABER MERKEZİ- TC'nin devrimci-demokrat yurtsever ilerici güçlere dönük tutuklama saldırıları sürerken Kürt Ulusal Hareketi'ne özel olarak uyguladığı "rehin tutma" politikaları da devam ediyor. AİHM'in "tahliye"-kararına rağmen Demirtaş tahliye edilmedi.

Ankara 19. Ağır Ceza Mahkemesi, 2 yıldır tutuklu bulunan ve AİHM'in "tahliye edilmeli" dediği HDP'nin önceki dönem Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın "tutukluluğunun devamına" karar verdi.

AİHM, kararında, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 18. Maddesi'ne atıf yaparak, tutuklamanın gerekçesinin siyasi olduğuna hükmetmiş ve tahliye edilmesini istemişti. "Anılan hak ve özgürlüklere bu Sözleşme hükümleri ile izin verilen kısıtlamalar, öngörüldükleri amaç dışında uygulanamaz" şeklinde düzenlenen 18. Madde, Türkiye için ilk kez uygulandı.

AİHM kararında, uzun tutukluluk süresinin Demirtaş'ın Meclis'teki siyasi faaliyetlerde yer alamamasına neden olduğu, bunun da ifade ve seçilme özgürlüğüne "haklı olmadan müdahale" anlamına geldiği belirtilmişti.

Bugün toplanan Ankara 19. Ağır Ceza Mahkemesi, AİHM kararına uymayarak, Demirtaş'ın tutukluluğunun devamına karar verdi. Erdoğan AİHM kararını tanımayacaklarını belirterek "hamlemizi yapar işimize bakarız" demişti.

Halk savaşçılarının cenazesine katılan 17 kişiye dava açıldı

DERSİM- 2015'te 21 Ekim'i 22 Ekim'e bağlayan gece Dersim Şahverdi Köyü'nde çıkan çatışmada Halk Savaşçıları Hakan Çakır ve Cengiz İçli şehit düşmüş, Özgüç Yalçın "ser verip sır vermeme"

geleneğinin temsilcisi olarak işkenceler sonucunda katledilmişti. Şehit düşen Halk Savaşçıları Özgüç Yalçın Hozat'ta, Hakan Çakır Dersim merkezde, Cengiz İçli ise Dersim'de toprağa

verilmişti. Dersim'de toprağa verilen Özgüç Yalçın ve Hakan Çakır'ın cenazesine katılan, aralarında Özgüç Yalçın'ın babası Sermet Yalçın'ın da olduğu 17 kişiye dava açıldı.

Ahmet Elma, Ali Kuş, Erol Can Şengül, Gökhan Uzun, Gülsev Kaya, Kenan Küçük, Meral Gürz, Mercan Gerçek, Müslüm Cevahir Vurucu, Orhan Öztürker, Semiha Köz, Umur Oğuz, Yaprak Kurban, Sinem Özkan, Kamil Söylemez ile 2017'de hayatını kaybeden Güzel Şahin ve Özgüç Yalçın'ın babası Sermet Yalçın'a "suçu ve suçluyu övmek, örgüt propagandası yapmak"tan dava açıldı.

Daha önce de bir çok Partizan okuru halk savaşçılarının cenazelerine katıldıkları gerekçesiyle gözaltına alınmış tutuklanmışlardı.

3. Havalimanı işçilerinin davasını sahiplenme çağrısı

İSTANBUL- 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu, 5 Aralık'ta Gaziosmanpaşa Adliyesi 14. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek duruşmaya çağrı amacıyla basın toplantısı düzenledi. Açıklamaya devrimci-demokrat kurumların yanı sıra DDSB'liler de katılım sağladı.

İHD İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında ilk sözü **Beyza Üstün** aldı.

"Zor, zulüm ve sömürü devam ediyor" diyen Üstün, işçilerin hala ücretlerini alamadığını ve taşeron patronları tarafından işten atılmaya devam ettiğini belirtti. "Hakkını savunanları değil iş cinayetine sebep olanları tutuklayın" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Dayanışma Platformu adına basın açıklamasını ise **Zeynep Tanbay** okudu.

3. Havalimanı şantiyesinde işçilerin

karşılaştığı sömürü ve kölelik koşullarıyla birlikte yaşanan iş cinayeti gerçekliğine değinilerek başlayan açıklama, işçilerin buna karşı eyleminin ve tutuklama saldırısının özetlen-

mesi ile devam etti.

Açıklamada, "Haklarında hazırlanan iddianame, sistemin patronların sistemi olduğunun açık ilanıdır. İş yerindeki insanlık dışı koşullara karşı eylem yapma, iş görmeme haklarının aleni ihlalidir. İşçilerin bu koşullara karşı direnme haklarının ihlali olduğu

gibi her satırı aynı zamanda sendikal örgütlenme hakkının gasp edilmesini ifade etmektedir" ifadeleri kullanıldı.

İnşaat-İş Sendikası adına konuşan **Murat Can Çoban** tutuklama saldırısını teşhir ederek mücadelenin sürecini söylerken, "Yaptık, yine yaparız, yapacağız" dedi.

Dev-Yapı İş adına konuşan **Nihat Demir** ise "3. Havalimanı inşaatı ile doğayı talan etiler, iş cinayetlerinde işçileri katlettiler. Direnişe geçen hakkını savunan 600'e yakın işçi gözaltına alındı tutuklananlar oldu. Biz mahkemeye gideceğiz, savunacak bir şeyimiz yok. Biz oraya hesap sormaya gideceğiz" dedi.

Soruların cevaplanmasının ardından basın toplantısı sona erdi.

240 işçi polis-jandarma zoruyla işten atıldı

HABER MERKEZİ- İstanbul 3. Havalimanı'nda DSG İnşaat Limited ve Kartela Dekorasyon adlı şirket konkordato ilan edince, 240 işçi 1 Aralık günü akşam saatlerinde işsiz bırakıldı. İşçilerin alacaklarının ödenmediği ve toplu olarak işten çıkarılmaları için bir araya getirildikleri öğrenildi.

"Nereye gidelim, gurbetteyiz, kalacak yerimiz yok" diyen işçiler, şu ana kadar net olarak 240 işçinin çıkarıldığını söyledi. Jandarmanın işçileri özel hareket polislerinin bulunduğu bir bölgeye taşımak istedikleri ve "Pazartesiye kadar burada kalın" dedikleri öğrenildi. Böylece işçileri bir araya toplayarak toplu işten çıkarma gerçekleştirileceği ifade ediliyor.

"Mega Proje" işçilerin üstüne çöktü: 3 işçi yaşamını yitirdi

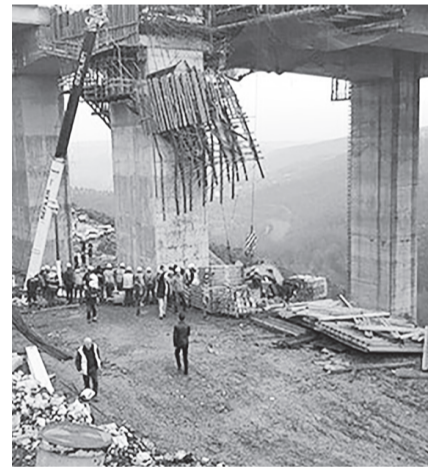
HABER MERKEZİ- Daha fazla kâr hırsı uğruna çalışma koşullarında yeterli iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, güvencesiz koşullarda çalışma vb. bir dizi sebepten kaynaklı yaşanan iş cinayetlerine bir yenisi daha eklendi.

Kuzey Marmara Otoyolu'nun Kocaeli Gebze kesimindeki viyadük çalışmaları sırasında beton blok düştü, 5 işçi düşen bloğun altında kaldı.

Tavşanlı mevkiindeki 30 metre yük-

seklisindeki viyadükte, ayak başı montajı sırasında yaşanan olayda 5 işçinin enkaz altında kaldığı, 3 işçinin ise yaşamını yitirdiği belirtildi. Çökmenin montajı yapılan parçanın dökülen betonun ağırlığının taşınamaması nedeniyle gerçekleştiği, işçilerin de blok üzerinde çalışanlar olduğu öğrenildi.

Viyadük inşaatında beton blokların düşmesi sonucu işçilerin enkaz altında kaldığı ve olaya yayın yasağı getirildiği öğrenildi.

Avcılar Belediyesi işçilerinden Gripin Fabrikası direnişçilerine dayanışma ziyareti

İSTANBUL- Petrol-İş Sendikası'na üye olan Gripin fabrikası işçileri toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde talep ettikleri zam oranı karşılanmayınca greve çıkmışlardı. Valiliğin "çadır kurma" yasağına rağmen direnişlerini sürdüren Gripin fabrikası işçilerine dayanışma ziyaretleri sürüyor.

Son olarak Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube'de örgütlü Avcılar Belediyesi işçileri, "Direnenek Kazananlar, Direnleri Yalnız Bırakmaz!" şiarıyla toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması sonrası greve çıkan Petrol İş Sendikası üyesi Gripin fabrikası işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundu. Direnişçilere dayanışma dileklerinde bulunan Avcılar Belediye işçileri mücadelelerinin destekçisi olduklarının altını çizerek sınıf dayanışmasının büyütülmesi çağrısını yinelediler.

DERİTEKS Sendikası'ndan flormar işçilerine dayanışma ziyareti

KARTAL- 198 gündür Kocaeli'nin Gebze ilçesinde bulunan Flormar fabrikası önünde direnişlerini sürdüren Flormar işçilerini DERİTEKS Sendikası ziyaret etti. Sınıf dayanışmasının ve mücadelede ısrarın hakim olduğu ziyarette dayanışma ruhu ön plana çıktı.

198 gündür Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Flormar fabrikası önünde işçilerin ateş yakması, müzik çalması Gebze Kaymakam-

lığı tarafından yasaklanmıştı. Bu yasaklar ve kötü hava koşullarına rağmen direnişlerini sürdüren Flormar işçilerine DERİTEKS Sendikası tarafından dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen ziyarette sınıf dayanışmasının ve bir arada olmanın önemi vurgulanırken, Flormar işçilerinin 198 gündür süren direnişi selamlandı. DERİTEKS Flormar direnişiyle dayanışmanın yükseltilmesi çağrısını vurgulayarak ziyareti sonlandırdı.

Döviz Kuru Soğanı Vurdu

Son günlerde ülke gündeminde kendisine oldukça geniş yer bulan, tabir-i caizse gündeme oturan bir konu; soğan. Soğan ve diğer tarım ürünlerinde; üretim araçlarında ve üretimde kullanılan malzemelerde yaşanan artış nedeniyle, fiyat artışı devam ediyor. Başta Erdoğan olmak üzere devletin çeşitli organlarından yapılan açıklamalarda yaşanan bu fiyat artışı "stokçuluk" a bağlanıyor. Soğan depolarına polis eşliğinde baskınlar düzenleniyor, üreticilere stokçuluk iddiasıyla cezalar kesiliyor. Üreticilerin, köylülerin, işçilerin, emekçilerin sorunları, yükselen "geçinemiyoruz" çığlıkları spekülasyonlarla gündemden düşürülmeye, sümen altı edilmeye çalışılıyor. Döviz kurunda yaşanan artış ile birlikte başta temel tüketim maddeleri ve gıda olmak üzere birçok üründe fiyat artışı sürüyor. Bu zamlara paralel olarak işçiler, emekçiler her geçen gün daha fazla yoksullaşmaya, daha fazla sömürülmeye devam ediyor.

Uluslararası para kuruluşlarından yapılan açıklamalara göre Türkiye ekonomisinde daralma ve küçülme beklenirken, bu öngörülen tablo işçi ve emekçilere "hayat pahalılığı" olarak yansıyor. Türkiye'nin ithalata ve inşaat sektörüne dayalı ekonomisinin krize girmesiyle, bu krizin faturasının işçilere-emekçilere kesileceği çok açık bir şekilde görülmekte. Krizden çıkış yolunu emperyalist devletlerin ve tekellerin kapısını çalmakta bulunan egemenler, bir yandan "tasarruf" çağrılarını yaparken bir yandan da kitlelerin şoven duygularını kabartarak, kitleleri "dış mihrak"ların saldırısına karşı "vatan"ı savunmaya çağırıyor. Egemenler inisiyatifi kaybettiği ve algı operasyonlarının yetersiz kaldığı durumlarda, zor aygıtına sarılıyor, yükselen sesleri, hak arama taleplerini polis-asker saldırısıyla kontrol altına almaya çalışıyor. Egemenlerin bu zor aygıtına en çok ihtiyaç duyduğu bir süreçten geçtiğimize, havalimanı işçilerinin direnişinde tanık olduk.

Egemenlerin ağzından düşürmediği "tasarruf" politikaları sadece işçilere-emekçilere uygulanıyor, komprador burjuvazinin milyarlarca liralık vergi borçları siliniyor, lüks tüketim ürünlerine vergi muafiyeti getiriliyor ve işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük her saldırı "talebi" vakit kaybetmeksizin hayata geçiriliyor. Hemen her gün yaşamın her alanına gelen zamlar ile bu krizin yükü emekçilerin sırtına yüklenmeye çalışılıyor, emekçilerden "fedakarlık" bekleniyor. Emperyalist tekeller ile egemen sınıflar ve yandaşlarına sunulan teşvikler, vergi muafiyetleri, özel sektör

ve bankaların borç yükünün "devlet garantisi" adı altında yüklenmesiyle, bu krizin sadece emekçiler için bir "kriz" olduğunu görüyoruz.

"Kriz" bahanesine sığınan, arkasında devlet desteğini hisseden sermaye sahipleri, işçilerin zam taleplerine; işten atmalarla, vardiya düşürmelerle cevap veriyor. Flormar fabrikasında çalışan, Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için 200 gündür direnişlerini sürdüren Flormar işçileri, 228 gündür direnişte olan Cargill işçileri, enflasyon oranında zam talepleri karşılanmadığı için 4 gündür grevde olan Gripin fabrikası işçileri, ücretleri ödenmediği için direnişe başlayan TOKİ işçileri, bu saldırı furiasından hakkına düşeni alan ve bu saldırılara direnişle yanıt olanlardan sadece bir kaçı.

DÖVİZ DÜŞÜYOR YOKSULLUK YÜKSELİYOR

Enflasyon oranının %25'lere ulaşması, konkordato ilanları vb. örneklerle beraber kriz, kendisini hayatın her alanında hissettiriyor. Son haftalarda döviz kurunda yaşanan kısmi düşüş nedeniyle "krizi atlattık" söylemleri çoğalıyor. Döviz kurunda, geçtiğimiz döneme nazaran belli bir oranda düşüş meydana geldi. Egemenler tarafından bu düşüş "en kötü olanı atlattık" olarak lanse edilse de dövizdeki düşüş, ekonomideki krizin başladığının göstergesi olmuştur. Hammadde

"buzlarını" eritmiş ve sermaye sahipleri sıcak para akışını sağlayarak döviz kurunun daha da yükselmesini engellemiştir. Peki döviz kurundaki bu düşme emekçiler cephesinden bir şey ifade ediyor mu? Cevabı elbette, hayır!

PAYIMIZA DÜŞEN DİRENİŞ OLACAKTIR

Asgari ücret görüşmelerinin de başladığı bu süreçte hayat pahalılığı can yakıcı bir noktada duruyor. Öyle görünüyor ki önümüzdeki yıl da bu makas açılmaya devam edecektir. Açlığın, yoksulluğun, zulmün olduğu yerde, elbette direnişler de vardır,

var olacaktır. Küçük ve orta ölçekteki sermaye gruplarının çektiği iflas bayrağının her geçen gün daha da yükselmesi ve komprador burjuvazinin krizi fırsata çevirme çabaları ve krize "direniş"leri işçi sınıfına ve can bedeli kazanılmış haklara yönelik saldırıların daha da yoğunlaşacağı habercisidir.

Krizin daha fazla hissedilmeye başlanmasıyla birlikte, lokal olarak gelişen işçi hareketlerinin daha da boyutlanacağını söyleyebiliriz. Bizlere düşen görev nesnel zemini güçlenen işçi sınıfının ekonomik taleplerini, siyasal taleplere dönüştürerek iktidar he-

defiyle birleştirmektir. Daha da derinleşen sınıfsal, toplumsal çelişkileri sınıf mücadelesine kanalize etmeli, sınıf mücadelesinin bir parçası haline getirmeliyiz. Bugün işçi sınıfının karşısında, "eli sopalı" burjuvazi ve devletin ta kendisi vardır. Hak arama, örgütlenme mücadelelerinin koşulların daha da çetinleşeceği belirginleşmektedir. Şu sözlerle birlikte gelişecek mücadele günlerini örgütleyerek ilerleyelim: "Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım! Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, fedakâr ve çilekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!"

(İ. Kaypakkaya)

Dersim'de Arıcılık

Dersim coğrafyası zengin bitki çeşitliliği ve iklim koşulları bakımından, arı yetiştiriciliğine oldukça elverişli bir coğrafyadır. Yüksek rakımlı yaylaları endemik bitki türlerinin çokluğu ve florasının zengin olması bölgede kaliteli arı ürünlerinin üretilmesini sağlamaktadır. Bu nedenle arıcılık bu bölgede geçmişten günümüze kesintisiz yapıla gelmiştir.

Geçmişte arı besleyen köylü kendi tüketimi için üretmiştir. Çıkan fazla ürünü ise komşularına karşılıksız dağıtmış, üründen gelir sağlamamıştır.

Teknik arıcılık Dersim'de 1980'lerle birlikte başlamış bundan sonra arıcı ürettiği ürünü pazara sunmuştur. Devletin uyguladığı doğa katliamları arıyı ve arıcıyı olumsuz etkilemesine rağmen, bölgede arıcılık mesleği kesintisiz olarak bugüne kadar ulaşmıştır.

2006 yılına kadar dağınık örgütsüz bir şekilde üretim yapan arıcılar 2006 yılı itibari ile Tunceli Arı Yetiştiricileri Birliği çatısı altında örgütlenmiştir. Birkaç üreticinin öncülüğünde 60 üreticinin katılımıyla kurulan birlik 2018 yılında 960 kayıtlı üreticiye ulaşmıştır.

Tunceli Arı Yetiştiricileri Birliği üst birlik olan Türkiye Arı Yetiştiricileri Merkez Birliği'ne bağlıdır. Birliğe kayıtlı üreticiler aynı zamanda tarım müdürlüklerine kayıtlı birer işletme durumundadır.

Birliğe kayıtlı üreticinin toplam arı koloni sayısı 52.000'dir. Yaklaşık 500 üreticinin koloni sayısı 100'ün üzerindedir. Bu sayı 100 ile 300 arasındadır. Geriye kalan üreticinin koloni sayısı ise 30 ile 100 arasındadır. Dersim arıcısının ürettiği bal miktarı yıllık ortalama 80 ile 100 tondur.

Arı üreticisinin yüzde 90'ı gezgin arıcılık yapıyor. Mayıs ayı sonunda yaylalara çıkan arıcılar Ekim ayının sonuna kadar yaylada konaklıyorlar. Kış aylarında ise bir kısım arıcı Mazgirt, Pertek ve Merkez'e yakın köylerde konaklama yaparken bir kısmı ise il dışına Hatay, Mersin, Adana gibi daha sıcak bölgelere göç ediyorlar.

Dersim'de önceki yıllarda genelde yaşlı insanların yaptığı arıcılık, günümüzde gençler tarafından da yapılmaktadır. Bu alanda genç üretici sayısı artış göstermiştir. Ancak kadın üreticiler açısından aynı şeyi söyleyemiyoruz. Arıcılıkta da kadın üretici sayısı birkaç kişi ile sınırlıdır.

satıyor. Bu durum ise hem ürün kalitesinde hem fiyatlarda karmaşa yaşanmasına neden oluyor. İki yıldır bu konu ile ilgili çalışmalar var ancak bunlar yeterli düzeyde değil. Son yıllarda arıcılar birliği üreticilerin bir kısmının ürününü Ovacık'da bulunan 94 Mahallesi Tarımsal Kalkınma Kooperatifi'ne satmaktadır. 2017 yılında

maktadır. Yaylaya çıkan arıcı gittiği bölgeye hayat götürmektedir. Üretici köylünün büyük çoğunluğu politikayla ilgilidir. Bu ilgisi bizler açısından avantajdır. Bu durum doğru değerlendirilirse örgütlenmelerin yaratılmasının önünde hiçbir engel yoktur. Arıcı üreticiler için tartıştığımız bu konular koyun, keçi yetiştiricileri

olan köylüler ve onların öz örgütlülükleri için de geçerlidir. Bu birliklere yönelik çalışmalarımızın yoğunlaşması gerekmektedir. Köylülerin kendi öz örgütlülükleri olan bu birliklerin, köylülerin temel hak mücadelesinde önemli bir yerde durduklarını görmek gerekir. Devletin gerilla mücadelesine karşı imha hedefli yürüttüğü saldırılar kapsamında doğanın yok edilmesini de kapsayan saldırıları köylülerin üretimini belirleyici düzeyde etkilemektedir. Devletin bu yönlü saldırılarına karşı mücadelede önemli yer tutan bu birliklerin koruduğu sessizlik kendi misyonlarını oynamaktan uzak bir duruşu ifade et-

ARICILAR BİRLİĞİNDE DURUM

Birlik kurulduktan kısa süre sonra üreticinin büyük kısmı, birlik bünyesinde örgütlendi. Bu durum üreticinin örgütlenme konusundaki duyarlılığını gösteriyor. Kurulduğundan bugüne üretici açısından yeterince çalışma yürütememiş olmasına rağmen arıcılar birliğe katılmaktan geri durmamıştır. Üretici köylüler şu ana kadar sadece yıldan yıla verilen devlet desteklerinden faydalanmış, birliğe üye olması başka herhangi bir getiri sağlamamıştır. Verilen destekleme koloni başına 2017 yılında 10 TL'dir. Arıcılar birliğinin yapmış olduğu çalışmalar arı hastalıkları ile ilgili birkaç uzmanın getirilip konferans vermesinden öteye geçememiştir.

Üretici köylülerin üretim süreci boyunca hangi zorluklarla karşılaştığı, ürettiği ürünün durumu, ürünü nasıl pazara sunacağı konusunda birliğin etkili çalışmaları yoktur. 960 üreticisi bulunan bir üretici birliği var. Ancak her üretici bütün üretim süreci boyunca kendi başına hareket ediyor, elde ettiği ürünü kendi olanakları ile

buraya satılan bal miktarı 30 tondur. Bu miktar üreticinin sorununu çözmekten uzaktır.

KOOPERATİF VE OLANAKLAR

Kooperatif ve birlikler üretici köylüler arasındaki kolektif bilinci geliştirmenin aracı olabilirler. Bu birlikler üreticinin dayanışma kültürünü geliştirmek, mücadele ve ortak hareket etme anlayışını yaygınlaştırmak açısından da önemlidirler. Birliklere bunun ötesinde misyon biçmek mevcut sisteme dokunmadan sosyalist kooperatifler yaratmak hayal olur.

Bazı anlayışlar komünizmi, nohut, fasulye ve bal üretmek olarak anladıklarından kooperatifleri de sosyalist kurumlar olarak görmektedirler. Bizler bu birliklerin içinde çalışmalı buradan nefes alacağımız soluk borularını yaratmalıyız. Bu tür örgütlenmeler bizlere kan taşıyacak birer damara dönüşmelidir.

Dersim arıcısını ele alırsak bu kesim bizler açısından büyük olanaklar sağlayabilecek potansiyele sahiptir. Her arıcı farklı bir yaylada konakla-

mektedir. İcazet ve boyun eğen tavırları üretici köylülerin temel haklarına dönük saldırılara karşı sessizliğe de neden olmaktadır. Biri dizi kitle örgütünün KHK gerekçesi ile kapatılması, yönetimlerine kayyum atanması gibi saldırılar geride kalan kitle örgütlerinin hareket sahasını daraltmaya ve sınırını çekmeye yetmiştir. Ya saldırılara karşı direniş ya da bu saldırıları görmezden gelinecekti. Dersim genelinde yaz boyu devlet binlerce hektarlık ormanı yakmıştır. Bu yangınlar üretici köylüleri de olumsuz yönde etkilemiş olmasına rağmen büyük bir tepki ortaya konulmamış ve suskunluk tercih edilmiştir.

Suskunluğun neden olduğu korku ise ancak bu birliklerde direniş çizgisinin varlık göstermesi ve örgütlenmesi ile mümkün olacaktır. Bu örgütlenmeleri ekonomik rant kapısı olmaktan çıkarmak, kitlelerin hak alma mücadelesinin mevzilerine dönüştürmek bizlerin görevidir ve bu görev dünden daha yakıcı bir şekilde önümüzde durmaktadır.

DERSİM'DEN BİR PARTİZAN OKURU

İHBARCILIĞA VE DEVRİMCİ DEĞERLERE YAPILAN SALDIRILARA SESSİZ KALMAK, “ONAYLAMAKTIR!”

Sağ tasfiyeci, parti kaçınıcı hizbin, Proletarya Partisi'ne fiili olarak bayrak açtığı günden bugüne geçen yaklaşık iki yıllık süreç içerisinde hizipçi anlayışın ortaya koyduğu pratikler, adeta Türkiye Devrimci Hareketi (TDH)'nin ezberini bozmuştur.

Bu pratiğin en karakteristik özelliği, devrimci değerlerden uzaklaşma ve düşmana hizmet eder pozisyona sürüklenme olarak ifade edilebilir.

İdeolojik olarak yozlaşan bu anlayışın geldiği aşama bizleri pek şaşırtmamıştır. Ancak esas vahamet, buna karşı sessizliğe bürünmüş olan TDH'nin tavırsızlığıdır. Kendilerinin de öznesi olduğu ve can kan pahasına yaratılan değerlere saldırının, aynı kararlılıkla yanıtlanması gerekirken TDH, yaşananlar karşısında ölüm sessizliğine bürünmüştür.

Oysa bilinmelidir ki hiçbir değer, kendiliğinden ortaya çıkmaz, yoktan var edilmez. Mücadele içerisinde, türlü bedeller ödenerek dişle, tırnakla kazanılır. Düşman karşısındaki

duruş da TDH'nin vazgeçilmez ilkelere birisi olarak bu değerlerin en başında gelir. Nereden gelirse gelsin, bu değer ve ilkelere yönelik her türlü saldırıya karşı durmak, tavır almak da devrimci bir görevdir.

Proletarya Partisi saflarında boy vermiş olan sağ tasfiyeci anlayış ve yavaş bulan pratiklerinin anlattığı gerçek; bir anlayışın adım adım devrimci değerlerden uzaklaştığının en yalın kanıtı olmuştur... Bir benzerini ancak Aydınlik çevresinde görmenin mümkün olduğu bu utanç tablosu, bırakın devrimciliği, ancak devrimci değerlere yabancılaşmanın, yozlaşmanın ve çürümenin tanımı olabilir.

Önce, Proletarya Partisi saflarında-ken "eleştiri" adı altında sadece kendilerini meşru kılmayı hedefleyen ancak hiçbir devrimci ilkeye sığmayan bir tarzla örgütsel sırlar deşifre edilmeye başlanmış, dedikodu, yalan, çarpıtmalarla tek tek kişiler hedef haline getirilmiştir. Bunlar kamuoyuyla paylaşılması mümkün olmayan ancak kolektifin tabanını etkilemek için ilkelere oynama pahasına ortalığa sa-

çılmış bilgilerdir. Böylece düşmana hizmet etmenin ideolojik olarak savunulmalarından sonra ilk adımlarını da atmışlardır. Bir kere yozlaşma başladı mı geriye ne değerler kalır, ne de ilkelere... Ortaya çıkan tablo, tam da bu olmuştur.

Sonrasında ise yozlaşmanın doruk noktası olan bir pratikle sahneye çıkmışlar, devleti, polisi arkalarına alarak kolektifin çalışma yürüttüğü bir kuruma el koymaya çalışmışlardır. Hizip örgütleyerek partiden kaçışlarını, savaş alanından, ardından da Türkiye devriminden kaçışları izlemiş ve düşmanla işbirliği yapıp, devrimcileri ihbar etmeleriyle de doruk noktasına ulaşmışlardır.

Elbette bu karşı-devrimci pratikler, burada son bulmamış, yeni yalanlarla, yeni dedikodularla, yeni ihbarlarla devam ettirilmiştir.

Hizip örgütleyerek alandan ayrılan "Geçici Komser" ve "Geçici Komutan" bir yandan halka "savaşı büyütme" çağrılarını yaparken diğer yandan Proletarya Partisi'ne ait olan silah ve

cephaneyi gömüp, soluğu Avrupa'da almışlardır. Hizip faaliyetleri sürecinde gerilla alanında "umduğunu" bulamayan bu anlayış, bu kez de gerilla alanını, orada savaşanları yıpratma çabası içine girmiştir.

Rojava'dan Kasım 2018 tarihinde yapılan röportajla bir kez daha mağdur edebiyatı yapılmış, bir kez daha "tecrit edildik" yalanları tekrarlanmış, bir kez daha dünün yalanlarına yaslanılmaya çalışılmıştır. Ve bir kez daha en gür savaş sloganlarıyla içinde buldukları kaçınıcılığı gizlemeye çalışmışlardır.

Bu röportajın daha mürekkebi kuru-madan Kasım 2016 Aliboğazı operasyonu vesilesiyle operasyonun yıldönümünde yayınladıkları bir "değerlendirme"yle ihbarcılıklarında doruk noktaya ulaşmışlardır. Gerilla alanının hareket tarzını düşmana açık hale getiren bu değerlendirme alanda faaliyet yürüten tüm örgütleri etkilemektedir.

Bu ve daha fazlasını sayacağımız pratiklerin hepsi mağduriyet üzerinden

kendisini aklama ve meşruluk kazanma hedefi taşıyan pratiklerdir ve alınlarına kara bir leke olarak yapışmıştır. Tarih, devrim ve değerlerle estetize edilmiş mağduriyet halinin, ihbar ve işbirlikçi pratik sonrası paçavraya dönüşmesini de; aradan yıllar geçse de bir işbirlikçi olarak anılacak olanların hayata geçirdikleri işbirlikçi pratiğin, üzerlerinde yaratması gereken ağırlığından uzak, arzı-endam ederek meydanlarda oluşlarını da yazacaktır.

Devrimcilerin uğraş öznesi ilke ve anlayışlardır. Eleştiriler, bireyi değil, bireyin ilke ve anlayışlarını hedefler.

Bizler ihbar ve işbirliği sorununu, düzenin saflarımızdan koparak devşirdiği, tasfiyeciliğin etkisinde kalmış kötü niyetli birey(ler)in hastalıklı anlayışı ve o hastalıklı anlayışın sonucu olarak görmedik, görmüyoruz da. Birey ve niyet(ler) tartışması suçu kişiselleştirerek onun kolektifliğini perdeler, suçun bütünlüklü teşhir edilmesini engeller. Bu nedenle mahkum edilmesi gereken sadece andaki karşı-devrimci pratik değil, bu pratiği var eden ideolojik siyasal duruştur. Sağ tasfiyecilik bu duruş üzerinden hareket etmiş, bu duruşun gereklerini pratiğe geçirmiştir. Karşı-devrimci pratiğin görünür sahibi değil, onu harekete geçiren kolektif ihanet mahkum edilmelidir.

Amacın bulanıklaşp yok sayıldığı yerde ret, reddetmenin başladığı yerde değerlere "düşmanlaşma" başlar.

İdeolojik-örgütsel erezyonun ya da kaosu yaşadığı her zeminde süreç, bireylerin bilinç düzeyinde, davranış düzeyinde dağılmaya, savrulmaya, bu da örgüt kültürüne, değerlerine, ilkelere yabancılaşmasına neden olur. Dönüşüm tersine seyir izlemeye başlar, tarihsel yürüyüşün yönü burjuvaziye çevrilir. Parti çizgisi ve programının ruhunu özümseyememiş, dünün tarihi şekillendirme iddiasında olan, tarihin bugün şekillendirdiği küçük-burjuva "apoletliler", ait oldukları sınıfın basıncı ile açığa çıkan sınıfının zaafına teslim olmuşlardır. Gericileşme, ideolojik politik argümanlarla süslenmeye başlamıştır; değişenler bir yandan her fırsatta değişimden, değişmekten, yeni bir siyasal hat ve yönelimin gerekliliğinden söz ederlerken diğer yandan da kışın beyazlaşarak kamufle olan gelincik misali tasfiyeciliğine örtü olarak da hilekarca şaşalı, gösterişli sözlerle geleneğin en ateşli savunucusu(!) rolüne bürünmekten de çekinmezler. İki sandalye arasında oturma becerisi tam da budur.

Şekilsizce akıntıya kapılmak, kendi şekilsizliğinden duygulanmak, entrika, yalan ve elbette sözde karşı-devrimi yadsırken onun yöntem ve araçlarını kullanarak devrimcilere saldırmak... Tüm bunlar sağ tasfiyeciliğin kopuşunun üzerinden geçen sürede attığı devasa evrimsel adımların, ideolojik siyasal gerçeğinin geldiği son noktadır...

Düşmanla işbirliğine sessiz kalmanın anlamı nedir?

Bütün bu yaşananlar karşısında devrimci demokrat kurumların duruşu yani daha açık ifadeyle; düşmanla işbirliği yaparak devrimcilere saldırıya sessiz kalmak, yozlaşma ve çürümenin sadece sağ tasfiyecilere özgü bir sorun olmadığını, bunun esasen ortaklaşan, tasfiyeciliğin ideolojik siyasal gerçekliğiyle benzeşen doğrudan bağı, bağlantısı olduğunu da bizlere göstermektedir.

Kolektifin çalışma yürüttüğü bir kurumun geri alınması ile ilgili sağ tasfiyeci anlayışın ortaya attıkları yalan ve çarpıtmalara sarılarak eleştiriler yağdıran devrimci hareketin özneleri ne hikmetse devletin kurumlarından medet umarak düşmanla açık işbirliği ve ihbar niteliği taşıyan pratiklerde kılımı dahi kıpırdatmamıştır. Bu konudaki duyarlılık gösterilmesi için harcadığımız çaba yanıtız kalmıştır. Bunun hiçbir haklı ve tutarlı yanı yoktur. Beklentimiz, devrimci değer ve ilkelerin korunması, ona yönelen pratiklere sessiz kalınmaması, tavır alınmasıdır.

Devrimci hareketin özneleri, bu sessizliğe dair nasıl bir savunu içerisindedir bilemiyoruz. Ancak görünen odur ki; belli platformlarda aynı havayı solumak zorunda olmalarından kaynaklı pragmatizmle malul bir oportünizm ve küçük-burjuva ideolojisinden beslenen siyasal ortaklık, bu tavırsızlığın nedenleri arasındadır. Anlayış temelinde hiçbir devrimci-demokrat kurumun bu pratikleri savunamayacağını biliyoruz, ancak yaşananlar karşısındaki sessizlik, bize tam tersini göstermektedir. Bu anlayış sahipleri, bir de madalyonun arka yüzüne baktıklarında orada sırt çevirdiklerinin kendi ilke ve değerleri, anlayış ve halkın çıkarları olduğu-

nu göreceklerdir.

Yeni bir dünya eskinin kirli araçlarıyla yaratılamaz; burjuva düzeninin aşındırdığı anlayış sahipleri bu pratikleriyle ne düzenin aşılmasına ne de emekçilerin devrimci dönüşümüne öncülük edemezler. Tarih bunun örneklerini fazlasıyla yazmıştır.

Tüm emekçi halkı proletaryanın etrafında toplayarak, yeni bir toplumu yaratmanın kavgasında 'an'la değil amaçla ilişkilenen proleter devrimciler, kısa vadede bir kazanıma ya da tersinden kayba neden olsa bile dünyaya görüşünden kopuk ve bağımsız olmayan ahlaki anlayışla çelişecek her türlü anlayış ve pratikleri ret ve mah-

kum eder. Aslolan ve her koşulda tercih edilen, halkın ve davasının

Önce, Proletarya Partisi saf- larındayken "eleştiri" adı altında sadece kendilerini meşru kılmayı hedefleyen ancak hiçbir devrimci ilkeye sığmayan bir tarzla örgütsel sınırlar deşifre edilmeye başlanmış, dedikodu, yalan, çarpıtmalarla tek tek kişiler hedef haline getirilmiştir.

kar- larıdır.

Sınıfsız bir toplum

hedefinden çark ederek ufku ve yönelimi

düzen sınırlarını aşmayan her türden reformist ve oportünist anlayışların, ahlak ve hukuk anlayışları; hem devrimcilerin kendi iç ilişkilerinde hem de emekçiler ile devrimciler arasındaki ilişkilerde oldukça ciddi tahribat ve güvensizlik yaratır. Onlar için aslolan, gerçek ve gelecek değil, bugün ve dar-grupçu çıkarlarıdır. Suç ya da suç boyutuyla ilgili soruları "ne" değil "kim"dir. Ve eğer söz konusu, suç(lu-sun)u tartışmak, mahkum etmek ise, bundan imtina ederek suskunlukla suçluya alan açar, suça meşruluk kazandırarak objektif olarak suçun ve suçlu(su)nun ortağı olurlar. Bu trajik suskunluğun tek bir anlamı vardır; o da yalnızca ve yalnızca tasfiyeciliğin korkakça savunuculuğudur.

Aksi her yaklaşım, emekçiler nezdinde devrimcilerin adalet anlayışını zedeleyerek, saygınlıklarını tartışılır hale getirecektir, getirmektedir de. Unutulmamalıdır; devrimci olma iddiasındaki hiç kimsenin, büyük bedeller ödenerek yaratılan geleneğimiz ve kimliğimizle bilerek çelişmeye ve çatışmaya, kitleler ve devrimci cephe

özgülünde devrimcilerin güvenilirliğini, inandırıcılığını tartıştırmaya hakkı yoktur. Boyutu ne olursa olsun ilkesel olan sorun ve çelişiklere ilgisiz, sessiz kalmak, devrimcilerin ilke, hukuk ve ahlak anlayışıyla bağdaşmaz.

Lenin yoldaşın parti krizinin çözümü adlı makalesinden Bundcu Yanov'la yürüttüğü polemikten kısa bir anekdot aktaralım; "...Tasfiyecilik ne kadar zararlı olursa olsun fraksiyonlar üzerinde olumlu etkisi kuşku götürmez gibi görünüyor. Patolojide iki tür çıban vardır. İyi huylu ve kötü huylu. İyi huylu çıban organizmaya yarar sağlayan bir hastalık olarak görünür. Olgunlaşması sürecinde bütün organizmada çıban yapının bünyesinde neden olduğu tahribata rağmen yapının bünyesindeki her türlü zararlı unsurları alır, zarar verirken onu o mikropları toplar...."

Sağ tasfiyeciliğin kolektif dışına çıktığı 'an'a dek rolü ve misyonu tarihsel öncüllerinin rol ve misyonlarından farklı olmamıştır. Kolektifin bünyesinde bir çıban olarak sorunlara neden olmuş olsalar da, faaliyetlerin önünde engel olan zehirlerin önemli bir bölümünü kendisinde toplayarak öncünün bünyesinin felç olmasına engel olmuşlardır. Şimdi ise Perinçek'in hidayete ererek boşalttığı alanı, Perinçek'i kışkandıracak boyutta doldurmuşlardır.

Kolektife, kolektif önderliğe ve onun politikasına karşı örgütlenen Perinçek hayranı kötü hocalardan, İbrahim yoldaşın söylemiyle "ne yapmamamız gerektiğini, neyi savunmamamız gerektiğini" öğrenerek dersler çıkarılmalı, kolektifimizin bütün değerlerini kıskançlıkla savunmalıyız.

Onlar varsınlar, yeni demirledikleri ihanet ve işbirliğinin kirli sularında işledikleri suçlara her gün bir yenisini ekleyerek boğulana dek kulaç atmaya devam etsinler. Ve varsınlar "dost"larımızın ve ucuz tiyatral yaygaralarının arkasına gizlenerek dünün bugünün gerçeklerini Troçki'nin "Borba"¹ benzeri olan yayınları aracılığıyla çarpıtarak yeni yalanlar, demagogiler eşliğinde söylemeye devam etsinler. Biz ilkelerimizi ve değerlerimizi savunduk, savunmaya da devam edeceğiz. Saldırının boyutu ve yeri neresi olursa olsun gereken tavır sergilemekten geri durmayacağız. Ancak bunlara sessiz kalanların da bu suça ortak olduklarını biz değil tarih defalarca kanıtlamıştır. Unutmayın; "sessiz kalmak onaylamaktır."

¹ **Borba:** Troçki'nin yurt dışında çıkardığı yayının ismi.

KİTLE MÜCADELESİ HAKKINDA YANLIŞ YAKLAŞIMLARA KARŞI; DAİMA KİTLELERLE!

Fransa'da gelişen "Sarı Yelek" eylemliklerine ilişkin Fransa'da faaliyet yürüten Maoist Komünist Parti (PCm) tarafından 29 Kasım'da yayınlanan değerlendirmenin gazetemiz tarafından yapılan çevirisini, sürecin güncelliğinden kaynaklı okuyucularımız ve takipçilerimizle paylaşıyoruz.

Birkaç hafta boyunca internet üzerinden akaryakıt zamlarına karşı otoyolları bloke etmek için çağrılar yapıldı ve bu çağrılar 17 Kasım öncesinde önemli bir karşılık buldu.

Eylemlerin ilk haftasında yüz binlerce insan yollara, park alanlarına ve ticari bölgelere, "vergilere karşı blokaj" şiarıyla aktı. Eylemin şiarı çok hızlı bir şekilde benzin üzerindeki vergilerin reddinden genel olarak fiyatların artışına doğru değişti.

İkinci hafta, Paris'i zapt etme çağrısı ciddi şekilde karşılık bulmadı ve eylemi yerelde sürdürenlerle merkezde sürdürmeye çalışanlar arasında bir ayrılığa yol açtı ve blokaj eylemlerinin sayısı düştü.

Fransız sömürgeci Réunion adasında iktidar, büyük şehirlerdekenden çok daha fazla öde-

mek zorunda kalan kitlelerin büyük bir öfkesiyle karşılaştı. Adadaki büyük işsizlik ve yoksulluk oranından da kaynaklı olarak tepkiler şiddete dönüştü. 15 gündür devlet bu isyana karşı askeri uygulamaları, güçlerini adaya aktararak devreye sokuyor. Adadaki durum, 28 Kasım'da "deniz aşırı bakanı"nın (ç. n. sömürge bakanı olarak algılayabiliriz), seçilmiş "temsilcilere" sözler vermek için adaya gitmek zorunda kalması ve kalabalık tarafından yuhalanması üzerinden daha iyi anlaşılabilir.

BASKININ OLDUĞU YERDE DİRENİŞ OLUR; BU EVRENSEL BİR YASADIR

Biz komünistler için, hayat pahalılığına karşı mücadele, sınıflar mücadelesinin çok önemli bir politik, ideolojik

ve örgütsel unsurudur. Buna karşın, birçok militan bu hareketten ve sahip olduğu yankıdan dolayı rahatsız. Çünkü hareketin bir faşist tarafından başlatılması ve otoyol patronlarının bu eylemler üzerinden uzlaşma sağlama çabaları birçok insan tarafından hareketin sağ bir eğilime sahip olduğu ve harekete katılmamak gerektiği şeklinde yorumlandı. Bu noktada

"Metafizik ya da kaba evrimci dünya görüşü, dünyaya, tecrit edilmiş, durgun ve tek yanlı bir bakıştı. Dünyadaki her şeyi, dünyadaki bütün türleri, birbirinden daima ayrılmış ve hiç değişmezmiş gibi görüyordu. Değişme, ancak nicelikte bir artma, eksilme ya da yer değiştirme olabilir. Üstelik bu gibi artmalar, azalmalar ya da yer değiştirmeler, şeylerin içinde değil

Bir ev bütçesinin merkezi öğelerinden biri olan benzin fiyatlarındaki inanılmaz artış (kırlık bölgede yaşayan bir ailenin arabası için yaptığı harcamaların beslenme ya da barınma için yaptığından daha çok olduğunu hesaba katarsak) bomba etkisi yarattı. Fiyat artışları bir aile için aylık 100, 200 euro civarında bir kayba yol açıyor. Düşük ücretliler için bu durum

nefes aldırılmayacak boyutta.

Özetle, harekete geçmek ve yolları bloke etmek için internet üzerinden yapılan çağrı çok ciddi bir kitle tarafından, 17 Kasım eylemi için karşılık buldu. İşte esas olan nokta: artan hayat pahalılığına karşı kitleler örgütlenme yolları arıyor ve daha önce hiç meydanlara çıkmamış insanlar, hayat

ÇEVİRİ

şeylerin bütün yönlerini görmek istemeyen metafizik bir metot ve değişim ve harekete karşı bir bakış açısı söz konusu. Taktiksel olarak böyle bir sonuca varmak doğru değildir.

Eylemlerden iki hafta sonra işler değişti. Bu durum kesinlikle öngörülebilirdi çünkü hareketin yapısı ve onun sınıfsal konumu, maaşlar ve hayat pahalılığı üzerinden oluşturulan proleter taleplerin hareketin bir hükümet karşıtlığına dönüşeceğini gösteriyordu.

ESAS YAN VE TALİ YAN

Her hareket için, esas ve tali yanların ne olduğu tespit edilmeli. Mao Zedong, komünistlerin kullandığı bu analiz yöntemini "çelişki üzerine" makalesinde şöyle açıklıyor:

dışındadır, yani dış güçlerin etkisiyle olur. Metafizikçilere göre, evrendeki her şey, bunların özellikleri, oluşlarından beri, değişmeden öylece kalmıştır. Sonraki her değişim, düpedüz nicelikte bir artma ya da azalmadır. Bunlara göre, bir şey, ancak aynı şey olarak kendini yineler durur, ve farklı hiç bir şeye dönüşmez."

Peki sürmekte olan hareketin esas yönü nedir? İçinde bulunduğumuz süreçte maaşlar ve sosyal yardımlar saldırıya uğruyor (doğrudan maaşların düşürülmesi, dolaylı olarak da sosyal desteğin düşürülmesi ya da fiyatların genel olarak yükselmesi) ve bu koşullarda "hayat pahalılığına karşı mücadele edelim" şiarı kitlelerde ciddi bir karşılık buluyor.

pahalılığına karşı ilk politik tecrübelerini, en çok da cesaretlerini örgütüyorlar.

Bu hareketin içinde çoklu çıkarların olduğunu söyleyebiliriz. İşçi sınıfının kısa vadede çıkarı pahalılığın düşmesi iken (bu dolaylı olarak maaşların genel bir artışı demektir), gerici burjuvazinin bir kanadının çıkarı ise benzin fiyatlarının düşmesi. Şirketler arası rekabette, nakliyeciler kendi ceplerine daha fazla artı-değer kalsın diye enerji tekellerinin karının düşmesini istiyorlar. Bu nakliye patronları genellikle Ulusal Cephe'ye (Front National, Fransa'da Macron'la birlikte seçimlerde ikinci tura kalan "aşırı sağ" parti) ya da diğer sağ partilere yakınlar. Neden Ulusal Cephe militanlarının bu çağrıya uyduklarını

burdan anlayabiliriz.

Son kertede güncel tali çelişki ise kendi özgün çıkarları için mücadele eden burjuvazi ile burjuvazinin diğer kanatları arasında. Mücadele halindeki burjuvazi kendi mücadelesini kitlelerin büyük bir kesimiyle ortaklaştırma ve kendi çıkarlarını kitlelerin de çıkarıymış gibi gösterme yollarını arıyor: özelde tek bir fiyatın düşmesi, o da benzin fiyatlarının düşmesi. Öte yandan, vergilerin azaltılması yoluyla sadece benzin fiyatlarının düşürülmesi kitlelerin doğrudan yararına değil. İşçiler bu durumun farkında: birçoğu “gerçek kirtleticilere” (ç. n. burada “kirtleticiler” olarak vurgulanan terim, çatışmalar sırasında eylemciler tarafından “doğaya ve çevreye zarar” verildiği manipülasyonunun ön plana çıkarılmasına atfen türetilmiş) saldırmak gerektiğini düşünüyor ve “bir taraftan verip, bir taraftan almayı” bırakmak gerektiğini vurguluyorlar.

Bu çelişki son yılların büyük kitlesel mücadelelerinde defalarca görüldü: Guvane, Martinik, Guadeloupe adaları ya da metropol örneği olarak Bretonya bölgesi.

KİTLE ÇİZGİSİ

“İlk önce, Marksizm, öteki tüm ilkel sosyalizm biçimlerinden tek bir özel mücadele biçimine bağlı kalmamakla ayrılır.

En değişik mücadele biçimlerini kabul eder, ve onları “uydurmaz”, ama devrimci sınıfların, hareketin gelişimi içinde kendisini gösteren mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve bunlara bilinçli bir ifade verir.

Bütün soyut formüllere ve bütün doktrinci reçetelere kesinkes düşman olan Marksizm, hareket geliştikçe, yığınların sınıf bilinci arttıkça, iktisadi ve siyasal bunalımlar keskinleştikçe, savunma ve saldırının yeni ve daha değişik yöntemlerinin sürekli bir biçimde doğmasını sağlayan ilerleme içindeki kitle mücadelesine karşı dikkatli bir tutum takınılmasını gerektirir.” Lenin, Partizan Savaşı (ç. n. bazı Türkçe kaynaklarda “Gerilla Savaşı” olarak da geçmekte)

Kitlelerin içinde başından beri doğru fikirler ve doğru eylem biçimleri bulunur. Tarihi yapan kitlelerdir: Doğru olan yalnızca kitlelere örgütlenmelerinde yardımcı olmak, onlara bunu anlatmaktır. Neyin “ahlaki olarak” iyi neyin kötü olduğunu anlatan bütün soyut söylemler çöpe atılmalıdır.

Bu hareketin içinde doğuşundan itibaren çok sayıda doğru şey vardır: fiyatların düşmesi için mücadele etme

arzusu, örgütlenme arzusu, artık oldu bittiye getirmelerine izin vermeme arzusu vb.

Hareketin kendi içinde çok sayıda gerici şeyi de barındırdığını söyleyebiliriz: söylemlerin vergiler, benzin ve göç üzerine merkezileşmesi/yoğunlaşması... Bu, proletarya saflarına sızmış burjuva sınıfının bakışıdır ve dahası kırlık bölgelerdeki Ulusal Cephe'nin ideolojik etkisi önemsenmelidir. Hükümet ise bu hareket Le Pen ve “aşırı sağ” tarafından yönlendiriliyormuş gibi göstererek aşırı sağ kendi korkuluğu yaparak ondan faydalanmaya çalışıyor. Bu propagandanın yaratabileceği tek etki aslında büyük Fransız emperyalist burjuvazisinin çıkarlarını savunan faşistlerin kendilerini “halkçı” olarak göstermelerine olanak sağlamaktır.

Buna karşın olumlu yanları güçlendirmek ve olumsuz yanları ezmek zorundayız.

Her zaman dediğimiz gibi, “sapla samanı birbirinden ayırmalıyız.”

P e k i n a s ı l ?
Doğru şiarları ve söylemleri sentezleyerek, onları pratiğe geçirerek ve örgütsel etkilerini güçlendirerek. Bu şiarların militanlar tarafından sahiplenilmesi için basit ve etkili olması gerekir.

Birinci şiarımız: “İsyan etmekte her zaman haklıyız.” Evet, kitleler isyan etmekte haklı! Evet, problemler her zaman var ama merkezi bakış, mücadele etme ve örgütlenme isteğiyle somut politik deneyimdir.

İkinci şiarımız: “Hayat pahalılığını indirin.” (bu, “maaşları arttırın”dan başka bir şey değildir) Şu konuda ısrarcı olmak gerekir: Saldırmamız gereken her şeyden önce kapitalistlerin kârıdır çünkü sömürülmemizin sebebi budur. Her şeyi üreten biziz, zenginlikleri de.

Üçüncü şiarımız: Fiziki olarak polise direnmemiz gerekir, “baskıyla savaşıalım.” Toplumun gerçek ve daimi tümünden dönüşümü için devrimci şiddet zorunludur. Baskıya maruz kalanların yanında yerimizi alıyoruz çünkü onlar başlarını kaldırmaya cüret edip kendi işlerini kendi ellerine

aldılar, bizse bunun karşılığında, zehrini akıtmak için hareketi saran faşist parazitlere hiçbir şey yapmayacak değiliz.

İkinci olarak, hareketin içindeki bazı düşünceleri güçlendirmek gerekiyor: hatırlatmamız gerekir ki ekolojik felaket ekonomik sistemin örgütlenme şekline paralel olarak yaklaşıyor: vazgeçilmez yasaları “en kısa zamanda en fazla kâr”, geri kalan hiçbir şeyin önemi yok. Biz ise temel ekonomik yasanın “bütün toplumun hiç durmadan ve gelişerek, maddi ve kültürel ihtiyaçların azami düzeyde karşılanması” esasına dayandığı bir dünya için mücadele ediyoruz. Ayrıca ileri militanlara patronların ve burjuvaların sınıf çıkarlarının benzin üzerindeki vergilerin düşürülmesi şiarıyla birleştiğini açıklamamız gerekiyor.

TEK BİR KIVILCIM BÜTÜN BİR BOZKIRI TUTUŞTURABİLİR

Bugün işçi sınıfı ve proletaryada patronlara, hükümete ve devlete karşı çok büyük öfke var. Önümüzde kitlelerin düşmanlarına vurduğu ve büyük çalkantıların olduğu patlama anları olabilir.

Komünistlerin görevi yangını söndürmek değil harlamak ve alevleri doğru bir yöne doğru kanalizetmektir. Biz nerde doğru talepler ve proleterlerin sloganları en önde haykırılıyorsa orada kitlelerle beraberiz. Biz mücadeleden korkmuyoruz. Bütün mücadele hareketi toplumsal çelişkiler tarafından kat edilir. Saf, pürü pak, muhteşem bir hareketin olması mümkün değildir. Saf hareket, kitlesiz, ölü bir harekettir. Hareketin içinde faşistlerin örgütlediği davranışlar ve saldırılar pek tabii ki vardır. Bizim mücadelenin esası olarak belirlediğimiz hayat pahalılığına karşı mücadelele şiarına karşı faşistlerin bu pratikleri hareketin kurucu ögesi değildir ve kitlelerin isyanını açıklayamaz. Aşırı sağ partilerin içindeki hareketin Irkçı, cinsiyetçi sözüm ona “sözcüleri”ni saf dışı bırakarak ve onları geriletterek yerellerde bu faşist pratiklerle mücadele edebiliriz.

İşte tam da bizim parmak bastığımız konularla ilgili Lenin Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nda şöyle diyor:

“Sömürgelerde ve Avrupa'daki küçük ulusların ayaklanmaları olmadan, küçük burjuvazinin bir kesiminin sahip olduğu tüm önyargılara karşın gerçekleştirdiği devrimci patlamalar olmadan, siyasi olarak bilinçsiz proleter ve yarı-proleter kitlelerin toprak beylerinden, kiliseden, monarşiden gelen baskıya, ulusal baskıya karşı giriştikleri bir hareket olmadan, vb. toplumsal devrimin gerçekleşmesinin akla yakın olduğunu düşlemek, toplumsal devrimin yadsınması demektir. Bir ordu gelip bir yerde duracak ve “Biz sosyalizmden yanayız” diyecek, sonra bir yerden bir başka ordu gelecek ve “Biz de emperyalizmden yanayız” diyecek ve böylece toplumsal bir devrim olacak!... Her kim böylesine ‘saf’ bir toplumsal devrim düşlüyor ise, yaşamı boyunca hiçbir zaman böyle bir devrime tanık olmayacak (...)

Avrupa'da sosyalist devrim bütün ezilenlerin ve hoşnutsuz ögelerin yığın savaşımının patlak vermesinden başka bir şey olamaz. Küçük-burjuvaziden ve bilinçsiz işçilerden ögeler, bu devrime kaçınılmaz olarak katılacaklardır -bu katılma olmadan yığın savaşı olanaklı değildir, hiç bir devrim olanaklı değildir- ve, bu ögeler aynı şekilde kaçınılmaz olarak harekete kendi önyargılarını, gerici öğelerini, zaafalarını ve yanılıklarını da getireceklerdir. Ama nesnel olarak bunlar sermayeye saldıracaklardır, ve dağınık, uyumsuz, karmakarışık, ilk bakışta birlikten yoksun bu yığın savaşı nesnel gerçeğini ifade eden devrimin bilinçli öncü birliği, ilerici proletarya, bu yığınları birleştirip onlara yön verebilecek, iktidarı alabilecek, bankaları ele geçirebilecek, (değişik nedenlerden olmakla birlikte!) herkesin nefret ettiği tröstleri mülksüzleştirecek ve tamamı burjuvazinin devrilmesi ve, sosyalizmin zaferini sağlayacak olan başka kesin önlemleri alacaktır. Bu zafer de, kendini hemen küçük-burjuva posadan “temizleyecek” değildir.”

Bu hareket, diğer bütün hareketler gibi sınıf savaşımının paralelinde ilerliyor. Her sınıf kendi şiarını, kendi isteğini kendi militanlarını taşıyor harekete. Komünistler de bu noktada halk kitlelerinin ve proletaryanın safını güçlendirmek için kitlelerin güvenini kazanmalı, ve bunun için gerekli her şeye cüret etmelidir. Bu kavgada partimiz, güçlerini mücadele eden kitlelerin tarafına yöneltirken, mücadelenin içine sızan halk düşmanlarını teşhir etmek ve maskelerini düşürmek için mücadele veriyor.

Yerel seçimlerin yaklaşmasıyla HDP üzerine tartışmalar yoğunlaşmaya başladı. Tartışmayı yapanlar içerisinde HDP bileşeni kişi ve gruplar olduğu gibi, HDP dışından kişiler de bulunuyor. HDP Eş Başkanı Temelli ve daha sonra Ertuğrul Kürkçü'nün Selahattin Demirtaş'a dair söylemleri, HDP içerisinde belli isimler üzerinde yürüyen tartışmalar ve artık gün yüzüne çıkan çelişkiler ideolojik ve politik krizin boyutlarını ortaya koyuyor. Hakim sınıflar zemini elverişli görmüş olsa gerek ki bu çelişkileri psikolojik savaşın bir ögesi haline getirmekten geri durmuyorlar. Hakim sınıf iktidarına hizmette dünden bugüne "papazlık" rolündeki Ahmet Taşgetiren'in "Ya HDP'nin şeytanlaştırılması Kürtlerde tepki doğuruyorsa?" başlıklı yazısından da anlayabiliriz ki iktidar bir yandan saldırırken bir yandan da Kürtlere "kucak açmanın" derindedir. Bugünkü AKP-MHP ittifakı özgülünde belki Kürtler ciddi olarak etkilenemez fakat HDP'ye ve Kürt ulusal hareketine getirilen "yeterince Kürtçü olmadığı" ya da "ilkel Kürt milliyetçisi" olduğu 'eleştirileri' HDP'yi ve Kürt hareketini geriletmede pekala işlev kazanabilir.

Tartışma HDP üzerinden dönse de konu ve söylemlere bakılırsa tartışmanın Kürt ulusal mücadelesine ve Kürt Ulusal Hareketine dönük olduğu anlaşılıyor. İşin içerisinde açık-gizli bir biçimde Marksizm'e, devrimcilere ve özelde Kürt ulusal hareketine karşı söylemler olduğunu düşünürsek tartışmanın aynı zamanda bir psikolojik savaş işlevi kazandığını belirtebiliriz. Son dönem gündemde belli bir yer işgal eden bu yazı ve tartışmaları ortaya koyarken, güncel anlamları ötesinde Kürt ulusal mücadelesinin yaşadığı tikanlıklara, bunların nedenlerine ve aslında demokratik halk devrimi mücadelesini de ilgilendiren boyutlarına değinmek yerinde olacaktır. Çünkü güncel bir mesele gibi gözükse birçok sorunun temelinde Kürt ulusal sorununun temel tartışmalarını bulmak mümkün. Tüm yazı ve tartışmaları buraya taşıyamayacak olsak da belli başlılarını ortaya koymakla başlayalım.

GazeteDuvar'da 24 Ekim'de Mücahit Bilici imzasıyla "Evrenselci kurtuluş ideolojileri ve Kürtler" adlı makale yayınlandı. Bilici, evrenselci kurtuluş ideolojilerine maruz kalan Kürtler'in kendi ihtiyaç gündemlerine yabancı-

laşarak başkalarının iyi niyetli ama Kürtler için lüks gündemlerine zorunlu-gönüllü yazıldıklarını, "Kürt Mehmet" olarak nöbete koş(ul)makta olduğunu ileri sürüyor. Bilici, söz konusu ideolojilere iki önemli örnek olarak sosyalizm ve İslamcılığı belirterek, her iki ideolojik çizginin de "Kürtleri görünmez, Kürtlüğü ise lüzumsuz" hale getirdiğini iddia ediyor. Bilici'nin şu ifadeleri, bu eleştirilerin arkasındaki fikirleri ortaya koyuyor: "Kürtlerin Kürt siyasi elitine şunu sorması gerekiyor: Eğer derdiniz demokrasiye silahın ne işi var? (...)Dünyanın hiçbir yerinde terörle demokrasi inşa edilmemiştir. (...) Kürtler açısından bir karşılığı olmayan ütopyik bir evrensel kurtuluş romantizminden artık Kürtlerin yakalarını kurtarmaları ve somut sonuçlar alacak bir siyaset biçimi üretmeleri gerekiyor." Evrenselci ideolojilere karşı milliyetçiliğin "körlüğüne" de kapılmamak gerektiğini belirten Bilici, Kürtlerin egemenliğinin tanınmasının öncelikli olduğunu vurgularken diğer yandan da demokratik bir aradalığın bir ideal olarak korunması gerektiğini savunuyor.

Söz konusu yazılar içerisinde en dikkat çekenlerden birisi Sharo I. Garip imzalı "Kürt hareketinde sol kayyımlar" (GazeteDuvar) adlı yazı oldu. Türkiye solu ve sağının "Türklük sözleşmesi" üzerinden örgütlendiğini iddia eden Garip, yükselişini Kürt yurtseverlerine (milliyetçilerine) borçlu olan Kürt silahlı hareketinin Türkiye'deki marginal sol ile tekrar bir ortaklık/kardeşlik projesine dönmesinden dem vuruyor. Garip, Kürt silahlı hareketinin iki ideolojik damardan beslendiğini belirterek bunları Türkiye sol hareketi (ki ona göre İttihat Terakki damarına dayanmaktadır) ve Kürt ulusal damarı-DDKO gibi hareketler olarak tanımlıyor ve Kürt siyasetinin milliyetçiliğin mobilize etme gücünü ulusal bir hedef için değil konjonktürel bir araç olarak kullandığını iddia ediyor. Uzun anlatıların ardından HDP'nin "Türkiyelileşme" söyleminin ruhen egemenden kopmuş olan Kürtleri tekrar entegre etmek gibi bir rol oynadığını ileri süren Garip, Kürt siyasetinin "beyazların kontrolü" altına girdiğini, tabanın iradesine ve isteklerine aykırı bir politika güttüğünü belirtiyor. Kürt siyasi hareketinin yeni paradigma ile yeterince olgunlaşmamış ulusal bilinci terk edip Türkiye sınıf bilinci rayına kaydırıldığını ifade eden Garip, Kür-

distan ve Kürtlerin artık bir "Türkiye Partisi" olan HDP'nin esas gündemini teşkil etmediğini belirtiyor. "Kürt siyaseti deyim yerindeyse Kürtlere sol kayyımlar atamıştır; (...) Kürtçe bilmeyen ve halkla organik bağı olmayan ithal/kayyım adaylar Kürtler için self colonizasyon ve self-asimilasyon sürecinin motoru olan protez aklı teknik anlamda sağlaştırmaktadır." diyen Garip, Kürt hareketinin 40 yıl içinde karşıtlarına benzediğini, jakobenci bir sosyal mühendislik olarak Kemalist rejim ve Sovyet rejimi gibi geleceğin ideolojik ideal insan üretimine giriştiğini iddia ediyor ve görünürde "Kürt milliyetçiliğini" savunuyor. Garip, sonuca geldiğinde yine de HDP'ye yapılan eleştirilerin seçim koalisyonlarının yapılamayacağı anlamına gelmediğini, örneğin İtalya'daki gibi faşizme karşı demokrat, Yeşil ve sosyalistlerin koalisyonu gibi herkes kendi oyu kadar temsiliyet ve sandalye sayısına sahip olabileceğini savunuyor.

5 Kasım'da GazeteDuvar'da bu sefer İrfan Aktan'ın "HDP'yi eleştirmenin tam zamanı" ve Perihan Koca'nın "HDP ve iki uçlu eleştiri" adlı yazıları yayınlandı. HDP'yi "Kürdistani" olmamakla eleştiren görüşlere ve aynı zamanda "Kürt milliyetçiliğine" sıkıştığına dönük eleştirilere yer veren bu yazılar, diğer yazılar gibi tek yanlı, manipülatif itham ve iddialar taşımaya dahi HDP'nin eleştirilebilir olması gerektiğine dair vurgular dikkat çekiyor. 13 Kasım'da yine GazeteDuvar'da, "Kürt Hareketinde Sol Kayyımlar" yazısına cevap olarak Veli Saçılık-Osman Özarslan imzalı "Sharo Garip'e cevap: Kürt hareketinin çatlaklarında yeşeren köygöçürenler" yazı yayınlandı. Garip'in yazısını KDP menşeli çığ düşünceler için tutarsız bir analiz ve teorik sath inşa etmekle eleştiren yazı, birçok konu başlığında Garip'in iddia ve görüşlerine cevap veriyor.

Başka yazı ve tartışmalar mevcut olmakla beraber tartışmayı istediğimiz asıl konular bağlamında bu kadarının yeterli olduğu açık. HDP ve belli konular üzerinden Kürt ulusal hareketine karşı psikolojik bir savaş niteliği kazanan kimi yazıların bu kadar tartışma götürmesinin belli nesnel ve politik nedenleri var. Bu anlamda "eleştirilerin" küçümsenemeyecek bir etkisi ve manipülasyon gücü olduğunu belirtmek gerekir. Komünistler açısından

söz konusu tek yanlı, tutarsız ve demagogik söylemlerin amacı ve niteliği açıktır. Bilinçli veya bilinçsiz bir biçimde Türk egemenlerinin psikolojik savaşının bir aracı haline gelen bu tarz yazılar dün olduğu gibi bugün de karşımıza çıkıyor. Yerel seçimler ve HDP özgülünde bir tartışma gibi gözükse de asıl olarak Kürt ulusal hareketinin içinden geçtiği sancılı döneme hitap eden, onu hedefleyen yazılardır bunlar.

Psikolojik savaşa hizmet eden "eleştirilerin" incelikli ve kurnazca olmadığını, belli oranda da nesnellikten beslenmediğini ileri süremeyiz. Diğer yandan birçok "eleştirinin" ağacı öne çıkarıp ormanı görmeyi engellemeye; politik sorumluluk ve tutarlılık taşımamaya; asıl tartışma konularını gizlemeye ve Kürt ulusal hareketindeki çelişkileri artırmaya odaklı olduğunu belirtmekte yarar var. Bu yaklaşımlarda en dikkati çeken ortak nokta ise Kürt ulusal hareketi nezdinde ideoloji ve şiddetin reddidir. Kimisi bunu "Kürt milliyetçiliği" savunusu arkasına gizlenerek yaparken kimileri "Kürtçülük" eleştirisi üzerine yapmaktadır. HDP'yi ve Kürt ulusal hareketini bir şekilde savunan ya da ona incelikli saldırılar gerçekleştiren birçok görüşün, farkında olsun ya da olmasınlar ortaklaştığı bir konu var. Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünü de içeren demokratik halk devrimi sorununu gündemlerine almamaları hatta reddetmeleri, Kürt hareketinin politikalarına yön veren reformizmi onaylamaları sonucunu doğuruyor. Devrim ve ulusal kurtuluş sorunundan azade yapılan her tartışma ise kendi içinde tutarlılık sorunu yaşıyor.

Örneğin Kürt ulusal hareketine "Kürdistanileşme" ya da daha fazla "Kürt milliyetçiliği" öneren görüşler, bu önerilerini "ideoloji"yi ve "şiddeti" reddederek sunuyorlar. Bunun siyasetteki karşılığı ise Türk hakim sınıfları ve onların çıkarlarına teslim olma ya da onlarla uzlaşmadır. İleri sürdükleri görüşleri tutarlı bir biçimde ileri taşımamaları, eleştiri adı altında ortaya konan görüşlerin ezilen ulus milliyetçiliği adına radikal görünümü aslında uzlaşmacı ve hatta gerici olduğunu ele veriyor. Diğer yandan HDP özgülünde "Türkiyelileşme"yi ve onun politikalarını savunan görüşler de devrim sorunundan bağımsız bir biçimde demokratikleşmeyi savunuyor ya da he-

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

defliyorlar. Bu da dolaylı bir biçimde onları Türk hakim sınıflarıyla diplomasiye sürüklüyor. Sorunun esasından kaçan bu görüşler neticesinde birileri “Kürt milliyetçiliği” adına başka birileri ise “sosyalistlik” adına Kürt ulusal hareketine ideoloji, bürokrasi ve şiddet eleştirisi getirebilmektedir. Daha fazla “Kürt milliyetçiliği”ni savunanlar “sınıf, Marksizm, devrim, şiddet, Sovyetik vb” gibi kavramlarla Kürt hareketi nezdinde yaşanan sorunların suçlusu olarak Marksist ideolojiyi göstermeye çalışıyorlar. Bu söylemler komünist ideolojiye ve devrimci görüşlere bir saldırı içerdiği gibi onun Kürt ulusal hareketi üzerindeki etkilerini silme amacı da güdüyor. Ezilen ulus milliyetçiliğinin muhtevassından bihaber söz söyleyen kimi “sol” ve “sosyalist” kişi ve gruplar ise “Kürt milliyetçiliği” eleştirileri ile ezilen Kürt ulusunun kurtuluşu sorununu reformist hayallerin içine hapsetmek istiyorlar.

HDP ve Kürt ulusal hareketinin eleştirilmesi gereklidir ve birçok eleştirinin haklı nesnel, politik ve örgütsel zemini olabilir. Komünistler devrimci bir sorumlulukla Kürt ulusal hareketine ve HDP’ye dair eleştirilerini bugüne kadar birçok vesileyle ortaya koydular. Ancak Kürt ulusal hareketini ve HDP’yi eleştirme adı altında Kürt ulusal mücadelesinin haklı-demokratik muhtevassını karartmaya, onu Barzani tarzı bir milliyetçiliğin ya da reformist hayallerin kuşatmasına, son kertede Türk hakim sınıflarının çıkarlarıyla uzlaşmaya yönlendiren görüşlere karşı da aktif bir mücadele verdiler. Devrimci sorumluluktan beslenmeyen eleştiriler, Kürt ulusunun kurtuluşuna dair gerçek öneriler içermediği durumda, “masum” eleştirilerin sorumsuzluktan ve uzlaşmacı siyasetten beslendiğini açıkça söyleyebiliriz. Komünistler, devrimci bir ideoloji ve stratejiden yoksun bu “iki uçlu eleştiri”nin de Kürt ulusal mücadelesine gerçek bir çözüm önermediği iddiasındadır.

Söz konusu “iki uçlu” tartışma güncel açısından öne çıkmış olsa da tarihsel bir boyutu var. Kürt ulusal hareketi nezdinde bir yandan ezilen ulus mücadelesinin esas alınması (“Kürdistanlaşma”) diğer yandan Türkiye’yi (“devrim”) hedefleme zorunluluğu vardır. 90’lı yılların başlarına kadar esas alınan ‘tarihte zorun rolü’ idi ve bağımsızlık üzerine kurulu bir ulusal

kurtuluş mücadelesiydi. Ancak Kürt ulusal hareketinin adım adım reformist hatta kaymasıyla birlikte bağımsızlık ideali yerini özerkliğe dayalı kimi projelere ve devletle müzakere/devleti zorlama siyasetine bıraktı. Bu süreç aynı zamanda devrimci ideoloji ve stratejiden de adım adım uzaklaşmasını beraberinde getirdi. Kürt ulusal çelişkisinin keskinliği ve enerjisi dönem dönem devrimci mücadeleleri kabartsa da uzun vadede siyasete damgasını vuran yine reformizm oldu. Fakat açık olan bir şey vardı ki Kürt ulusunun özgürlüğü Türk hakim sınıflarının iktidarının alaşağı edilmesinden geçiyordu ve bu da Türkiye devrimi ile iç içe bir meseleydi. Kürt hareketi, ulusal mücadeleyi yükselttiği en ileri dönemlerde dahi Türkiye devleti ve bu anlamda “Batı” sorunuyla karşı karşıya kaldı. Kürt ulusalcılığına dayalı olarak komşu devletlerin ilhaki altındaki Kürt hareketleriyle yürütülen “ortak” hedefler ise farklı devlet sınırları içerisinde olmanın ortaya çıkardığı farklı konular, hedefler, çıkarlar ve politikalar nedeniyle ciddi bir başarı elde edemedi. Kürt hareketleri içerisinde 90’larda yaşanan “brakuji”den bugün yaşanan ciddi çelişkilere kadar birçok örnek bu nesnel ve ideolojik sorunu yeterince ortaya koydu. Her bir parçada özgün çelişki ve çıkarlar baş gösteriyordu ve Kürt ulusal hareketinin T. Kürdistanı’nda özgürlüğü kazanmasının yolu yine Türkiye’den geçiyordu. Bu anlamda “Türkiyelişme” ve “Batı” olgusunun nesnel ve tarihsel bir arkaplanı vardır; HDP’deki tartışmalarla ya da sadece bu dönemle sınırlı bir sorun değildir.

Kürt ulusal hareketi Türkiye’deki sosyal-siyasal mücadelelere eğildiğinde, buraya ağırlık vermeye başladığında T. Kürdistanı ve ezilen ulus mücadelesinden belli feragatler yapmak zorunda kaldı. Türkiye’de kitle hareketlerinin etkisi ve Kürt ulusal mücadelesinin ivmesiyle bu iki özgün mücadeleyi dönem dönem ortaklaştırma başarısı gösterilse de süreklileştirilemedi. Çünkü bu ortaklaşma devrimci bir programa sahip olmadığı için mücadelenin ve dolayısıyla çelişkilerin ilerlediği noktada dümeni belli bir yöne kırmak gerekti. Bu yön ise esas olarak müzakere, uzlaşma ve parlamento yolu oldu. T. Kürdistanı’nda radikal mücadeleler yükseltilirken dahi istisna hareketler hariç “Batı”da esas alınan reformist bir

uzlaşma siyaseti oldu. Devletin kendini toparladığı, güç biriktirdiği, kitle hareketleri ve direnişleri bastırıldığı koşullarda ise Kürt ulusal mücadelesi imha-inkar ve asimilasyona dayalı aynı devlet gerçekliğiyle yüz yüze kaldı.

Kürt ulusal hareketinin “Batı”ya dair siyasetinin ve HDP’nin “Türkiyelişme” projesindeki tıkanıklığın Kürt ulusal mücadelesine olumsuz etkileri; sosyalistlere, Marksizm’e, devrimcilerle fatura edilmeye çalışılsa da sorunun esas kaynağının Kürt hareketinin esas aldığı politikalarda ve bu temelde ittifak kurduğu güçlerde olduğu açıktır. Hareketin kapsamlı fiziki darbelerle örgütsel olarak geriletildiği koşullarda, seçimlere ve parlamentoya dayalı siyasetin reformist, uzlaşmacı ve sosyal-şoven akım ve güçlerle kuşatılması tesadüfi görülmemelidir. Kürt hareketi “Batı”daki mücadelesinde legalizmi, parlamentarizmi ve reformist güçlerle ittifakı esas aldığı müddetçe dönem dönem parlayan kitle ve seçim gücünün dolaylı olarak tersine meyletmesini engelleyemeyecektir. Kürt hareketi sendikalarda, demokratik kitle örgütlerinde ve toplumsal mücadele alanlarında sadece varlığını/statükoyu korumayı esas aldığı, bu mücadele alanlarını hakim sınıflara ve devlete karşı etkili mücadele alanları olarak görmek yerine reformist, uzlaşmacı ve parlamenter politikaların yedeği olarak değerlendirdiği sürece devletin saldırılarından, liberal-bürokratik kuşatmadan korunamayacaktır. Ve en önemlisi başta T. Kürdistanı olmak üzere değişik parçalardaki ulusal mücadelesine nefes boruları açamayacaktır. Dolayısıyla sorun, bu iki özgün çelişkide Kürt hareketinin hangi yönü esas aldığından öte hangi çizgiyi esas aldığı sorunudur. Kürt hareketi devrimci çizgiyi mi, reformist çizgiyi mi; Türk hakim sınıflarını alaşağı etmeyi mi, onlarla uzlaşmayı mı esas alacaktır? Tartışılan bütün sorunların kaynağı bu konuyla bağlantılı olduğu gibi asıl sorulması ve tartışılması gereken konu da budur.

Komünistler, bu iki özgün gerçeklik ve çelişkinin (ulusal kurtuluş ve sosyal kurtuluş) birbirini etkileyen yönlerini bilmekle beraber ancak devrimci bir strateji temelinde aynı yöne kanalize edilebileceğini savunmaktadır. Türk hakim sınıflarının iktidarını alaşağı etmeye dayalı olarak, Kürt ulusunun

kendi kaderini tayin etme hakkını elde edeceği demokratik halk iktidarı komünistlerin savunduğu tek doğru seçenektir. Belli zaman aralıklarıyla Kürt ulusal mücadelesinin tekrar tekrar yüzleşmek zorunda kaldığı gerçeklik Türkiye ve T. Kürdistanı’nın demokratik halk devrimiyle çözümlenebilecek tarihsel ve siyasi gerçekliğidir. Komünistler, faşizmle yönetilen ülkemizde Kürt ulusunun özgürlüğünü de içeren demokrasi sorununun bir devrim sorunu olduğunu bilerek, bunu esas alan her çizginin mücadelede yalpalama ve gerilemeyi doğuracağını, Türk hakim sınıflarının ideolojik-siyasi ve fiziki saldırılarına daha fazla zemin sunacağını savunmaktadır.

“SENTETİĞE HAYIR, ORGANİĞE DEVAM(!)”

Uyuşturucular içerisinde en masumu olarak görülen esrarı kullanan “kafası güzel”in sloganı “sentetiğe hayır organığe devam...” Farklı cemiyetlerden birbirine benzemeyen ve birbiriyle doğrudan ilişkisi olmayan “müptezeller” arasındaki ortak nokta... Üzerine şarkılar yapılan, “kafası” övülen, alkolle kıyası tutulan, yoksul köşe başlarında, üniversitelerde, liselerde ve şantiyelerde, bulunduğu yere göre çeşitli anlamlar yüklenerek kullanılan esrar! Marihuana bitkisinden elde edilen ve ağrı kesici özellik taşıyan yüksek oranda THC maddesinin kana karışmasıyla zihni bulanıklaştıran bir maddedir. Kullanıldığı anda paranoya, bulunduğu ana odaklanamama, düşüncelerini belli bir noktaya odaklandıramama ve kesintili şekilde tekrar tekrar benzeri şekillerde etki gösteren bir uyuşturucu. “Nasıl tarif edeyim bilmiyorum”, “çok harika bir şey”, “abartılacak bir şey yok abi ya” vs. gibi övgüler dizilerek masumlaştırılan ve normalleştiren sözlerle savunusu yapılan bu uyuşturucunun tarihi İlk Çağ’a kadar uzanıyor. Üzerine çokça şeyler yazılmış, edebiyata, felsefeye vs. gibi alanlarda üzerine yazılıp çizilmiştir. Günümüzde ise bu alanlardan bağımsız olarak esrar kullandığı için bunun doğru ve toplumsal karşılığının olumlu olduğunu sanan akhevveler daha ön plandadır.

OHAL ile arttırılan baskı sürecinde tesadüfi olmayarak uyuşturucu satışının arttığı ve kullanımının yaygınlaştığı gözlemlenebilir. Eroin ve yüksek oranda bağımlık yapan uyuşturucuların pazarı genişlemiş, öncekine nazaran sokaklarda daha çok lafı edilen uyuşturucu maddeler haline gelmiştir. Esrar ve türevleri ise yukarıda belirttiğimiz gibi alkol ile kıyaslanmış ve herkesin elde edip tüketebileceği kadar yaygınlaşmış ve sıradanlaşmıştır. Yoksul mahallelerde, polis uyuşturucu satıcılarıyla doğrudan ilişkiler kurup “ağabeylik” ederek kendileri de pazardan nemalanmış ve “tezgah”ta yerlerini almıştır. Aynı polis TV’lerde ise ali cengiz oyunları-yaptıkları göstermelik operasyonlar- ve medyanın da deste-

ğiyle kahraman rolüne bürünmüştür. Tezgahtaki bu güçlü çete, diğer çeteler arasında daha güçlü- “uyuşturucu

olarak durduğu yer bulanıklaştırılmıştır. Yaşama geleceğe topluma dair kaygı taşımayan unsurlar haline geti-

Tarım Bakanlığı’nın izniyle kenevir yetiştiriciliği yasallaştı- kendi “cennet bahçeleriyle” girmesinin kapısını açmıştır. Emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası düzeyde oluşturduğu uyuşturucu ağı ezilen emekçi kitlelerin biriken öfkelerini minimuma indirmeyi amaçlamıştır. Egemenler emekçi kitlelerin ve özeldede gençliğin uyuşturulmasını tıpkı çeşitli inşaat şirketlerine sundukları ihalelerdeki pastalar gibi uyuşturucu pazarını da faşist gerici unsurlara paylaşmışlar ve kendilerine düşen payı sermaye biçiminde almışlardır.

Bugün devrimci cephedeki gerileme, egemenlerin önünü daha da açmış, istedikleri gibi at koşurmalarını olanaklı kılmıştır. Devletin kendi eliyle kültürel, sosyal, siyasal vb. yozlaştırma politikalarını senelerdir gündemimize alsak da egemenler OHAL’den sonra bütün siperlerinden niyetini gizleme gereği bile duymayarak saldırmasıyla kitleleri ve özellikle de gençleri köşeye sıkıştırmıştır. Yaşama hakkı elinden alınarak köşeye sıkıştırılmış, her hareketi ön görülebilir ve kontrol edilebilir kılınan, ufaltılarak yok edilmeye çalışılan kitlelerin tek çıkar yolu devrim mücadelesinden asla kopmamaktır. Bulduğumuz her alanda kendimizi küçümsemeden gücümüzün bilincinde olarak anı ve günü örgütleme görevini hayata geçirmek zorundayız. Bu temelde Yeni Demokrat

Gençlik mücadelesini halk gençliğiyle buluşturmak bu süreçte oldukça elzem bir yerde durmaktadır. Bunu yaşama geçirebildiğimiz oranda bu saldırıları ve yozlaştırma politikalarını alt edecek Demokratik Halk Devrimi mücadelesindeki adımlarımızı hızlandıracaktır. Tersinden denklemi kurarsak; Bu devrimci müdahaleleri istenilen düzeyde gerçekleştirilememesi de halk gençliğinin sistemin dışlileri arasında daha fazla sıkışmasına ve sisteme yeni “can simidi” olmasına neden olacaktır.

(BİR YDG OKURU)

ile mücadele ettiği” imajı yaratıp kentsel dönüşüm planlaması yaptıkları mahallelerdeki halka karşı saldırılarını saklama gereği bile duymadan sürdürmüştür.

Özellikle emekçi kesimlerin, gençliğin yoğun olduğu bölgelerde uyuşturucu maddeler daha da yoğunlaştırılarak ezilen emekçi halkın toplumsal

rik olarak kimliklerinden soyutlandırılmışlardır. Sistemle olan çelişkilerin bu araçla silikleştirilmesi elbette ki egemenler cephesinde olumlu karşılık bulmuş ve uyuşturucuya ulaşım koşulları daha da yaygınlaştırılmıştır. Aynı zamanda önemli bir sermaye alanı olan uyuşturucu pazarına -2016’da kenevir üretiminin Gıda, Hayvancılık ve

Egemenler toplumun geniş kesimlerini uysallaştırmak, muhalif kimliklerinden koparmak için birçok araç kullandıkları gibi uyuşturucu bağımlılığını da gelinen aşamada ellerinde oldukça işlevli bir silah olarak halka ve özeldede halk gençliğine çevirmiştir.

SİSTEMİN ÇARKI DEĞİL ÖZGÜR YARINLARIN TEMİNATİYIZ!

Liseli Bir YDG'linin kaleminden...

Halk gençliğinin en dinamik katmanlarından biri de liseli gençliktir. Onun bu dinamizmi, gelecekle kurduğu ilişki egemenlerin üzerlerinde "laboratuvar kurarak" gerici politikalarını uygulamasını, onu kendi varlığının sigortası olarak ikame etmesini beraberinde getirmiştir.

Bu sebepten de egemenlerin liselere dönük politikaları bireyci, sorgulamayan, araştırmayan bireyler yaratmayı amaçlamaktadır. Egemenlerin liseli gençliği apolitikleştirme, yozlaştırma ve sindirme politikaları artarak devam ederken, liseli gençliğin boyun eğmeyen dinamizmi kırılmaya çalışılmaktadır. Buradan doğru MEB'in eğitim politikaları da her yıl yeniden şekillenmektedir. Bildiğimiz gibi yıllardır öğrencilerin hayatını bir sınava bağlayan sistem öğrencileri mağdur etmeye devam ediyor. Yapılan köklü değişiklikler 4+4+4 politikasının açıklarını kapatmaya yöneliktir. Bu amaçla; biat eden, sorgulamayan, düşünmeyen "Türk-İslam sentezi"nden "gıdasını almış" nesiller yetiştirmek hedeflenmektedir.

LGS: ZORUNLU İMAM HATİP

Sürekli değişen sınav sistemi kendini yenilemesi gerekirken daha da geriye gidiyor. 2014 yılında getirilen TEOG bu yıl yerini LGS'ye (Liseye Geçiş Sınavı) bıraktı. Öğrencilerin hayatını "yenileme" adı altında öğrencileri yıpratıcı ve geriletici sistem alt yapısı olmayan bir sınav sistemini kaldırarak yerine alt yapısı olmayan başka bir sınav sistemi getirdi.

Getirilen yeni sınav sistemine göre öğrenciler iki şekilde tercih yapabilecekler. Birincisi sınav sonucunda alınan puana göre yapılabilecek, öğrenciler sınav sonuçlarıyla beş "nitelikli" liseden oluşan bir tercih listesi hazırlayacak. İkincisi ise çember yerleştirme sistemi. Bu sistemde öğrenciler sınav sonucundaki puanlarını kullanmadan buldukları bölgede herhangi bir okula yerleşecek.

Bu iki ayrı sistemde de üzerinde ayrı ayrı durmamız gereken noktalar bulunuyor. İlk olarak "nitelikli lise" meselesini biraz açmak gerek. Öğrencilerin beş tercih hakkını kullanacağı nitelikli liseler MEB tarafından hemen her ilçede imam hatip liseleri ve meslek liseleri olarak belirlendi. Buradaki amaç aslında gayet açıktır: İmam hatip liseleri ile sorgulamayan, eleştirmeyen, bireyci ve yozlaşmış bir gençlik yaratılmak istenmekte, meslek liseleriyle de uyuşturucu batağına düşmüş, staj adı altında emeği sömürülen, ucuz iş gücü olarak kullanılan bir gençlik yaratılmak istenmektedir. Çember tercih sisteminde de durum pek farklı değildir. Hemen her ilçede bir meslek lisesi ve bir imam hatip lisesi bulunmakta ve öğrenciler "zorunlu" olarak bunlardan birine yerleşmek durumunda kalmaktadır. Bir diğer sorun ise başta Alevi gençler olmak üzere azınlık inançlara mensup öğrencilerin de yerleşmek zorunda kaldıkları imam hatip liselerinde zorunlu din dersine tabii tutulmasıdır. Bu liselerde verilen eğitimin yetersizliğinden dolayı bahsi geçen liselerin hiçbirine yerleşmek isteme-

yen öğrenciler ise özel/temel liselere yerleşmek durumunda kalacaktır. Hiçbir liseye yerleşmediği halde özel/temel liseye gidecek durumu olmayan öğrencilerin ise asgari ücretle emekleri sömürülmek isteniyor ve çocuk işçi ve çocuk gelinlerin sayısı artıyor. Bu durum da eşit olmayan eğitim sistemini bir kez daha gözler önüne seriyor. Buradan yola çıkarak sınav sisteminin tam bir ticari mantıkla ele alındığını da söyleyebiliriz.

EĞİTİM SİSTEMİNİN PİYASALAŞTIRILMASI

Egemenler liseli gençliği istedikleri tarzda bireyle haline getirme ve eğitim rantı uğruna onları geleceksizleştirmektedir. Biz gençlik olarak bu sınavların bizler için gelecek vaat etmediğinin bilincindeyiz. Aynı zamanda milyonlarca öğrenci eşit koşullara sahip olmadan bu sınavlara hazırlanmaktadır. Yani özel okula, dershaneye gidemeyen, özel ders alamayan yoksul ailelerin çocukları bu sınav yarışında elenmekte ve gelecek hayalleri yok olmaktadır. Eşitliği olmayan bu sistem milyonlarca öğrenciyi umutsuzluğa itmekte ve geleceklerini ellerinden almaktadır. Eğitim bir hak olmaktan çıkmakta, parası olanın eğitim aldığı bir hizmet şekline dönüştürülmüş, piyasalaştırılmıştır. Sınav sisteminin bu yapısı sadece öğrencileri değil, emekçi aileleri de ekonomik ve psikolojik yönden yıpratmaktadır.

Biz liseli gençlik, sınav sistemine karşı verilen mücadelenin paralı eğitim sistemine karşı verilen mücadeleden ayrı olmadığını görüyoruz. Bu sorunun bir sistem sorunu olduğunu ve doğallığında bu sorunlara karşı verdiğimiz mücadelenin sisteme karşı verilen mücadeleden ayrı ele alınamayacağının bilincindeyiz. Biz Liseli YDG'liler olarak bir kez daha haykırıyoruz; Sistemin çarkı değil, özgür yarınların teminatıyız. Burjuva-feodal düzenin vaat ettiği kara geleceği, dayattığımız bu sınav sistemini tanımıyor ve yetiştirmek istediğiniz "kindar nesil" olmuyoruz!

Gençlik örgütleri polis baskılarını protesto etti

HABER MERKEZİ- Devletin özellikle gençliğe ve dinamiklerine yönelik kaçırma, işkence ve tehditle sürdürdüğü ajanlaştırma politikası, 27-28 Kasım tarihlerinde gençlik örgütlerinin İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul ve Ankara şubelerinde gerçekleştirilen basın toplantısıyla protesto edildi.

İstanbul'daki basın toplantısında ilk sözü Nazlı Yöyler aldı. Yöyler Mayıs başında birinin anket bahanesiyle yanına gelerek, kendisiyle konuşmaya çalıştığını, sonra tehditler savurduğunu ifade etti. Kendisinden istediğini alamayan polisin ailesini arayarak baskı oluşturmaya çalıştığını belirten Yöyler bu baskıların kendini yıldırmayacağını vurguladı.

Aileler adına söz alan Arslan Çelik ise çocuklarının yanında olduklarını ifade etti.

Okunan basın metninde; kaçırılma, ajanlaştırmaya zorlama olaylarına dikkat çekilen basın metninde "Özgür bir gelecek mücadelesinden asla vazgeçmeyeceğiz" denildi.

Basın metninin okunmasından sonra toplantı bitirildi.

Ankara'da da gençliğe dönük baskılara karşı "Gençlik Baskılara Diz Çökmeyecek!" şiarı ile bir basın toplantısı gerçekleştirildi

Aralarında Yeni Demokrat Gençlik'in de (YDG) olduğu gençlik örgütleri Türkiye İşçi Partisi (TİP) il binasında basın açıklaması gerçekleştirdi.

Gençlik örgütleri adına okunan basın metninde "Gençlik mücadelesi uzun yıllardır diz çökmeme felsefesiyle hareket etmiş ve tarihe damgasını vurmuştur. Her dönemdeki siyasi iktidarlarda olduğu gibi faşist AKP/Saray iktidarı da gençleri gözaltı, tutuklama ve baskı yöntemleriyle sindirmeye çalışmıştır ancak başaramamıştır" vurgusu yapıldı. Basın metninin okunmasının ardından söz alan İHD MYK üyesi de böylesi kaçırılma, baskı gibi durumlarda İHD'ye başvuruda bulunulması gerektiğini vurguladı.

Toplumsal Özgürleşmede Proletarya, Aydın ve Bilgi - I

Kavramların salt sözlük anlamlarıyla kullanılabilecek alengirli sözler olduğu düşünülmemeli, sınıfsal bir yüklemeye sahip oldukları unutulmamalıdır. Kavramların önemi sınıfların, farklı toplumsal kesimlerinin olaylara/olgulara yaklaşımını bir anlamda ihtiyaçlarını, beklentilerini, isteklerini duygu ve düşüncelerini içermelerindedir. Bu yüzden her tartışmada, olay ve olguda kavramların sınıfsal karakterine-kullanımına özen göstermek aynı zamanda ilgili olay/olguların sınıfsal özelliklerine vakıf olmanın önemli bir koşuludur. Bu koşul yerine getirilemediği oranda gerçeği dönüştürme süreci daha hızlı kavranabilir, bunun bilgisi ilerletilebilir.

“...Başarılı devrimler ancak bilginin ilerlemesi ile mayalanır. Eskiler ‘bilmek, muktedir olmaktır’ diyordu. Aydınların toplumsal işlevi bilgiyi yeni bir güce dönüştürmektir, düşüncedeki enerjiyi insanların hizmetine sunmak ve özgürleşmenin önünü açmaktır.” (Sovyet Edebiyatı Üzerine, André Bonnard, Evrensel Basım Yayını)

Bu alıntı üzerinden bilgi ile devrim ilişkisinden hareketle aydınlara bakışımızı konu edineceğiz. Bunu da bilgi ile ilişkilerimizin, bilgiye ulaşmanın ve onu kullanmanın neden önemli/gerekli olduğunu aydınların özellikleri ile bilgiye gereksinimimizi ve aydınlarla nasıl bağ kurulması gerektiğini anlatarak somutlaştırmaya çalışacağız.

Aydın genel olarak karanlığı aydınlatan kişi olarak bilinir, aydınlatma dediğimiz bilgi yaymaktır; burada aydınlatmanın nerede/nasıl olduğu ayrıca değerlendirilebilir. Sonuçta her ışık doğru yeri aydınlatmaz ne de olsa; bu noktada ondan yararlanacak olan nereye baktığı, nereye yol aldığı önemlidir. O halde bilgi ve aydın ile ilişkimiz aydınlanmakla sınırlı olamaz, devrimin yolunu/yasalarını/ilşkilerini aydınlatmayı yani onları kavramayı amaçlamalıdır.

Bilginin kaynağı sınıf mücadelesi, bilimsel deney ve üretim mücadelesidir. Bilginin ilerlemesi bu üç alandaki gelişimle mümkündür. Başarılı devrimlerin mayalanması da var olan toplumsal düzen ve toplumsal çelişkiler hakkındaki bilgilerimizin yeterli düzeye gelmesidir. “Bilmek muktedir olmaktır” sözü tek başına alındığında farklı yorumlanabilir. Bilginin kaynağını ve niteliğini konu dışı bıraktığı gibi bilgiye kendi başına özne olma işlevi yüklemek gibi hatalı bir kavra-

yaşa da götürebilir. Ayrıca “bilme”yi amaçlaştırma tehlikesini de taşıyor. Ancak alıntıyı bütünlüklü şekilde, toplumsal özgürleşmede bilginin rolü bağlamında değerlendirdiğimizde bilginin toplumsal ilerlemeye katkısını aydınlaşan olası ilerici rolünü anlamamıza yardımcı olacaktır.

Aydının toplumsal işlevi bilgi birikimiyle toplumsal özgürleşmeye hizmet etmesi, sahip olduğu bilgiyi topluma sunması ve böylece toplumsal ilerlemedeki katkısını gerçekleştirmesi olarak özetlenmiştir.

Aydın ı n ı n ilerici/devrimci rolü bilginin devrimlerdeki işleviyle açıklanmaktadır.

“Aydın” denildiğinde akla salt “iyi”, salt “ilerici” kişiler gelmemelidir. Aksine devrimci veya karşı-devrimci kişiler, daha somut olarak sınıf mücadelesindeki konumlar gelmelidir ve “burjuva aydın” “düzenin aydını” gibi tanımların gerçekliği de kabul edilmelidir.

Aydın kesimi; toplumsal bir tabakadır; bir sınıf değildir, bununla beraber sınıflar mücadelesinde bir yeri vardır ve bu kaçınılmazdır. Bu kesimin temel özelliği düşün alanında faaliyet yürütmesidir. Dolayısıyla malzemesi bilgidir. Sınıflar mücadelesine katkısı/hizmetleri çoğunlukla dolaylıdır ama özellikle devrim ve karşı-devrim zamanlarında bunun terse döndüğü görülür.

Proletaryanın iktidarı dışında bugüne kadarki tüm iktidarların aydınlarla

kurduğu ilişkiler ve aydınların rolü ikiyüzlüdür. İktidar özel misyon yükleseler de genellikle aydınları siyaset alanının dışında konumlanmaya zorlamışlardır. Onlara “herkesin aydını” denirken onlardan sistemle uyumlu olması istenmiştir. Oysa proleter iktidar altında sınıflar mücadelesi inkar edilmez, açıktan ilan edilir ve aydınlara “herkesin aydını” olarak yüceltilmez. “Bilgili olmak” ve “bilgiyi bir üretim malzemesi/amacı olarak kullanmak” kendi başına bir aydın faaliyeti olması nedeniyle bunun “gericiliğe/

egemen olma hizmeti” de mümkündür, ve zalen gerçekleşen de esasta budur. O halde aydını baştan “ilerici” kabul etmek subjektiftir. Çünkü bilginin içeriğindeki “devrimci” nüveyi onu taşıyan aydınlara hayata/topluma yansıtmayabilirler; bununla beraber bilgi onlardadır ve düşün faaliyetlerince kullanılırlar.

“... Bilimin taşıyıcısı proletarya değil, burjuva aydın katmanıdır; halen modern sosyalizm de bu katmanın tek tek bireylerinde ortaya çıkmış ve onlar tarafından ilk önce düşünsel bakımdan öne çıkan proleterlere iletilmiştir. Koşulların izin verdiği yerde bunlar onu proletaryanın sınıf mücadelesine taşımıştır...” (Lenin, Ne Yapmalı) Burjuva aydınların bilginin devrimci özünü nasıl taşıdığını buradan da anlayabiliriz. Onlar bu işlevi farklı biçimde yerine getirecek halkın, toplumsal ilerlemenin ve devrimci mücadelenin çıkarlarına

hizmet etmeye devam ederler. Bilginin kaçınılmaz ilerici özelliği/rolü ile bu sağlanabilir. Bilim insanlarının toplumsal ilerlemeye katkıları göz önüne alınarak bu yapılabilir. Sınıflar mücadelesindeki tavırları ile bilim yapımları durumunda sağladıkları bilginin işlevi üzerinde durulduğunda bu görülebilir.

Burjuva devrimler çağı aydınlarının rolü ile proleter devrimler çağı aydınlarının rolü biçimsel olarak aynı ama özsel olarak farklıdır. Orada toplumsal ilerlemeye katkıları toplumun yine özel mülkiyetin sınırlarında tutulması ile sonuçlandı. Elbette bu burjuva sınırlarda burjuvaziye hizmet eden bir ilerlemedir. Ama proleter devrimler çağında toplumun ilerlemesine bu amaçla katkı sundukları ölçüde proletaryanın amacını gerçekleştirmesine hizmet etmiş olurlar.

Toplumun özgürleşmesinin önünü açmak aydınların karakterindeki/toplumsal rollerindeki sınırlılıkla ilgilidir. Özgürleşmenin önünü açmak ile özgürleşmeyi sağlamak farklıdır. Burjuvazi de proletaryanın özgürleşmesinin önünü açmış koşullarını yaratmıştır ama özgürleşmeyi o değil proletarya sağlayacak/tamamlayacaktır. Üstelik kendisine bu koşulları sunan ama artık özgürleşmesinin engeli haline gelen burjuvaziye alt ederek bunu yapmak zorundadır. Aydınların bilgiyi insanların/toplumların özgürleşmesinin önünü açmak için kullanması ilerici bir tavrıdır. Bilgiyi bunun karşısı amaçlarla egemen sınıfların çıkarına kullanarak gerici bir tutum takınan aydınlara vardır. Bunlar arasında ayırım yapıp bilgilerini/rollerini hangi amaçla kullandıklarına bakarak özgürleşmenin önünü açan bir misyon oynayanları olumlama, ilerici olarak tanımlamalıyız. Aydınların rolleri/çalışmaları sınırlılığına rağmen kitlelerin gerçeği görmesine ve mücadelesine yarıyor-sa önemlidir. Toplumun ilerlemesi amacına katkı sunuyordur. Bu “sınırlılığı” aşmalarında yardımcı olmak, perspektif sunmak, dönüştürmek proletaryanın görevidir. Mao “Aydınların katılımı olmaksızın devrimin zaferi mümkün değildir” ve “Kendi başına proletarya mevcut aydınların yardımını almaksızın kendi aydınlarını yaratamaz” derken aydınların önemini ortaya koymuştur. Aydınlarla ilişki aynı zamanda birleşik cephenin genişletilmesi siyasetinin de bir parçası olarak üzerinde önemle durulması gereken bir ilişkidir.

(devam edecek)

1 Aralık Paris İsyanına Dair Bir Değerlendirme

24 Kasım'da sarı yekeklilerin, "dünyanın en güzel caddesi" olarak lanse edilen, tekeli burjuvazinin yoğunlukta olduğu ve Fransa'nın lüksüyle ve şatafatıyla övüldüğü Champs-Élysées Caddesi'nin zaptından sonra hareketin seyri niteliksel ve fiziksel boyutta değişti. 24 Kasım başkaldırısından bir hafta sonra, 1 Aralık gününe randevu verildi. 1 Aralık'ta CGT'nin (Fransa'nın en etkili ve sol olarak adlandırılan konfederasyonu) her yıl yaptığı geleneksel eyleme çağrısı vardı. Bunun yanı sıra AB ülkeleri hariç yabancı öğrencilerin kayıt harçlarını devasa boyutlara çıkaran yasanın gündeme gelmesi üzerine öğrenci sendikaları ve örgütlenmelerinin başka bir noktada düzenlediği bir eylem, yine bu iki eylem dışında polis tarafından öldürülen Adama Traore adına kurulmuş Justice Pour Adama Traore (Adama Traore İçin Adalet) Kolektifi'nin Les Quartiers en Gillet Jaune (Sarı Yekekliler Meydanları/Banliyöleri) şiarıyla düzenlediği bir eylem vardı. Bu üç eylemin kendi sorunlarına özgü (işçi

hakları, hayat pahalılığı, devlet ırkçılığı, polis şiddeti, öğrencilere uygulanan ayırım ve harç ücretlerinin faiz artışı gibi) şiarları ve talepleri vardı. Bütün bu eylemler birkaç haftadır Fransa'yı politik anlamda sarsan Sarı Yekekliler eylemleriyle ortaklaşma derindeydi (Bu noktada CGT'nin genel sekreterinin eylemden birkaç gün önce Sarı Yekekliler Hareketi'ne dair ilgisiz tavrı ve eylemlere doğrudan katılma, meydanları faşistlerden alıp harekete proleter bir karakter kazandırma noktasındaki pasif halini belirtmek gerekiyor). Sarı Yekeklilerin esas hedefi ise 24 Kasım'da olduğu gibi yine Champs-Élysées Caddesi'ydi.

Eylemlerin öncesinde, özellikle sol cemahta altı yedi bin civarında CRS'in (çevik kuvvet) sadece Champs-Élysée'ye yığınak yapılacağı ve dolayısıyla caddeye çıkmanın bir hayli güç olduğu konuşulurken, sabah saatlerinde başlayan ilk etapta binlerin katıldığı devamında on binleri bulan sarı yekeklilerin Champs-Élysée'de polisle çatışması, yer yer polisi kuşat-

ması ve alan, moral, güç üstünlüğünü kimi durumlarda alması çok ciddi bir motivasyon kaynağı oldu. Öğlen saatlerinde ise diğer eylemler başladı. Öğrenci eyleminin bu noktada sönük geçtiğini fakat eyleme katılan ciddi bir kesimin sarı yekekliler eylemine katılmaya doğru yöneldiğini söyleyebiliriz. Bunun yanı sıra Adama Traore kolektifi öncülüğünde başlayan hareket, hem kolektifin kendi militan çizgisinden hem de banliyöleri temsiliyetinden dolayı kitlesel biçimde Champs-Élysée'ye yürümeye başladı.

EYLEMCİLERİN NİTELİĞİ VE EYLEME RENGİNİ VEREN KARAKTERİSTİK ÖZELLİKLER

Öğleden sonra binlerce sarı yekekliler Champs-Élysée'de alan hakimiyeti sağlamaya çalışırken birçok farklı koldan, polisin yolları kapatmasına rağmen caddeye yürüyüş iradesi gösterdi. Yukarıda saydığımız öğrenci, işçi, anti-faşist, anti-kapitalist sloganların ve taleplerin dile getirilmesinin yanında kuşkusuz ki en popüler slo-

gan "Macron istifa" idi. Gezi İsyanı'nda da sık sık rastladığımız gibi eylemciler yolları bloke ederken bir yandan da Macron'a, hükümete ve polise karşı yer yer küfürler yer yer de ironik sloganlar attılar. Öte yandan birçok eylemcinin Fransız milli marşını söylediğini, bir kısmınınsa Fransa bayrakları taşıdığını söyleyelim. Bu noktada belli bir kesim tarafından dillendirilen "Sarı Yekekliler faşistler tarafından yönlendiriliyor" ya da "harekete rengini veren aşırı sağ hareketler" söylemlerine değinmek lazım.

Alanlarda çok ciddi bir eylemci kitlesinin hayatlarında ilk defa eyleme çıktığını gözlemlemek mümkün. Bunun yanı sıra sağ partilere oy veren, onlara sempati duyan, göçmen/mülteci/yabancı karşıtı (ya da bu karşıtlığı sorun etmeyen) bir kesimin olduğunu söylemek de mümkün. Fakat sıklıkla dile getirilen "halk hareketi" kavramının bu tarz kesimlerle "halklaştığını" görmezden gelmemek gerekir. Ayrıca bu kesimlerin hareketi baltalayan, harekete yön veren, harekete rengini veren bir yoğunlukta olmadı-

ğını çok net bir biçimde söyleyebiliriz. Paris'in birçok yerinde "casseur" olarak adlandırılan, tekelci sermayenin mağazalarını, bankalarını; devlete ait binaları ve polisi doğrudan hedef alan anarşist, otonomcu ve sosyalist yapılar "kırmaya" devam ederken bireysel ve pasifist engellemeler dışında hiçbir müdahale olmadı. Hatta, 1 Aralık'ı kitlesel isyan haline getiren taraf da burasıdır, hayatında ilk defa eyleme çıkanlar, "sağcılar," "milliyetçiler", "faşistler" deneyimli diyebileceğimiz militanlardan çok daha "barbar" çok daha militandılar. Onlarca araba yakıldı, yüzlerce barikat kuruldu, polisle sayısız yerde çatışmaya girildi, birçok yerde polis kovalandı, yakın-uzak tanımadan her yerde devletin kolluk güçleri hedef alındı. 1 Aralık günü kitlesel ve kolektif bir şiddet pratiği vardı.

Sokaklar, caddeler ve meydanlar saatlerce tutuldu. Fransız milli marşını söylerken polisle çatışan, polis arabalarını yağmalayan, yolları trafiğe kapatan ve birçok eylem pratiğini deneyen insanların önemli bir kıs-

mı bu kişilerden oluşuyordu. Hayat pahalılığı, işsizlik, vergiler, yaşam standartları gibi birçok meseleye karşı ayaklanan ve devlete karşı meşru şiddet hakkını kullanan on binlerce insana daha alt düzeyde yoğunlaşmış (milli marş söyleme, faşist partiye oy verme, milliyetçilik, yer yer ırkçılık gibi) politik pratikler üzerinden aydınlanmacı kestirip atma idealizmini kuşanmak bizim işimiz değil.

DEVLETLE YÜZLEŞEN "DEVLETLİLER"

1 Aralık isyanı üzerinden şu konu üzerinde de durulmalı: Güçlü mücadele deneyimleri olan, örgütlü devrimci/otonom/anarşist yapıların ulaşamayacağı oranda bir şiddet de-

neyimi yaşandı. Çünkü zamanında polisi kendi polisi, devleti kendi devleti olarak gören kitlenin devletle yüzleşmesi, ondan hesap sorması kadar keskin ve şiddetli bir pratiği (aynı zamanda hayal kırıklığını) hiçbir örgütlü, ideolojik deneyimi olan yapı bu denli güçlü sergileyemedi. Hareketin halklığı, "barbarlığı", tehditkar tutumu da buradan gelmektedir.

Alanları polis aldıktan sonra sarı yekekliler bu sefer sivil yol kesme eylemlerine döndüler. Arada Champs-Élysée'yi zorlamaya çalıştılar. Her an ve her yerde devleti ve onun politikalarını teşhir ettiler.

Sanatı, kültürü, burjuva aydınlanma anlayışı ile bilinen Fransız toplumundan "Macron giyotine!" sloganları yükselmeye başladı. 5 cumhuriyet yaşamış devletin anıtları tahrip edildi. Örneğin Napolyon Bonapart'ın yaptırdığı meşhur Zafer Takı tahrip edildi ve "asıl bu bizim Zafer Takı'mız" dendi. Bunu yapanlar çoğunlukla "beyaz Fransızlar"ıydı. Şimdi bu noktada,

bu beyaz Fransızların zamanı gelince diğer ezilen kitleleri de böyle "vahşice" yok edecekleri üzerine hezeyanlara mı girmeli, yoksa hareketin çok daha yıkıcı bir boyuta, ezilen emekçi halk yığınları ve diğer katmanları ile birlikte ortak düşünme ve yönelme için çabamı harcamalı?

Sokaklar, caddeler ve meydanlar saatlerce tutuldu. Fransız milli marşını söylerken polisle çatışan, polis arabalarını yağmalayan, yolları trafiğe kapatan ve birçok eylem pratiğini deneyen insanların önemli bir kısmı bu kişilerden oluşuyordu.

ÇATIŞMALARIN KARAKTERİ

Paris'te onlarca meydan ve toplanma alanı olduğu için, hareketin önceliği bu alanlarda, özelde de Champs-Élysées'de hakimiyet kurmak üzerine şekillenmiş durumda. Dolayısıyla esas olan düzen güçlerinin barikatlarını geriletmek değil, bulunduğu alanı koruyabilmek, mümkün olduğunca orda

kalabilmek. Tabii ki bir süre sonra alanı korumanın kendisi polis barikatlarını geriletmekten geçince çatışmalar önem kazanmaya başlıyor. Fakat alanın gün boyu ve diğer güne sarkacak şekilde tutulması her anlamda zor. İnsanlar bir süre sonra kendi tüketim alışkanlıklarına geri dönmek istiyor. Bunun yanı sıra çalışmak, ertesi güne işe gidiyor olmak önemli bir engel. Ayrıca caddelerin devasa boyutlarda uzun ve geniş olması alan hakimiyeti konusunda düzen güçlerine avantaj sağlıyor. Örneğin Gezi İsyanı üzerinden İstiklal'i ele aldığımızda, İstiklal'in dar ve ara sokakları bol bir yapıya sahip olması, birçok ulaşım yoluyla caddeye ulaşılabilmesi; işsizlerin, gençlerin, güvencesizlerin, kısacası ertesi günü bağlayacak bir zorunluluğa sahip olmayan ciddi bir kitlenin olması İstiklal'in günlerce tutulabilmesindeki önemli etkenlerden biriydi. Fakat emperyalist bir ülkede bu esnekliğe sahip olmak fiziki ve teknik olarak çok zor.

HAREKETİN "ENGELLERİ"

Paris, yapısı itibarıyla "kentsel dönüşümü" büyük oranda gerçekleştirmiş bir şehir. Aslında Paris 20 bölgeden oluşmakta. Şehrin çevresinde ise şehri sarmalayan banliyöler var. Sömürge ülkelerden gelen ve çocukları ve torunları Fransa'da doğup büyümüş kesim genellikle banliyölerde yaşıyor. Banliyölerden Paris'e akan emekçiler, mesai bitiminde tekrar banliyösüne dönüyor. Sınıfsal, kültürel, sosyal ve statüsel anlamda Paris'in beyaz Fransız'ından bir hayli farklı olan bu kesimin yaşamı çoğunlukla banliyölerde geçiyor. Dolayısıyla ciddi bir katmanlaşmadan söz etmek mümkün. Banliyöler birçok isyana ev sahipliği yapsa da beyaz "barbarla" banliyö "barbarı" arasında bir mesafe olduğu için Sarı Yekekliler Hareketi'nde banliyö gençliğinin çok düşük yoğunlukta var olduğunu söyleyebiliriz. İki tarafın birbirine olan güvensizliği, hareketin ortaklaşması önünde bir engel. Bu güvensizliğin sarı yekekliler hareketiyle birlikte ortadan kalkacağını iddia etmenin çok güç olduğunu belirtmekle birlikte olası bir ortaklığın hareketin kurumsallaşması ve süreğen hale gelmesi halinde oluşabileceğini, en azından bu ortaklığı yaratmanın yollarını arama gerekliliğini söylemek gerekir. Bu ortaklığın oluşması 1 Aralık'ta yaşanan niteliksel sıçramayı çok daha büyük boyutlara taşıyabilir.

(PARİS'TEN BİR PARTİZAN OKURU)

DEVRİMCİ KİŞİLİK ÜZERİNE

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Devrimciler açısından zor bir tarihi dönemden geçiyoruz. Keza halk kitleleri için de durum pek farklı değil. Çürümeye yüz tutmuş emperyalist-kapitalist sistem, varlığını sürdürebilmesinin tek aracı olan baskı, şiddet ve zoru dünya halkları ve bir bütün devrimci hareket üzerinde var hızıyla sürdürmekte. İnsanlık, bir avuç sömürücü azınlık dışında her geçen gün daha da yoksullaşmakta, açlığa mahkum edilmekte. İşsiz milyonlar patlamaya hazır bir potansiyel oluşturmakta, yaşamını devam ettirebilmenin peşinde. Uluslararası devrimci hareket son dönemde kendiliğinden gelişen anti-kapitalist karakterli hareketler dışında bir durgunluk yaşıyor.

Egemenlerin ezilen emekçi halka ve onun öncü dinamiklerine dönük saldırılarını hayata geçirdiği bir sürecin içerisindeyiz. Halk kitleleri geline süreçte baskı ve sömürüye sessiz kalacak bir duruma getirildi. Yine yakın tarihimiz bir dizi ulusal ve sosyal devrimci yapıların sendeleyişine, reformist ve sistem-içi kulvara girişine yine kiminin ise tümünden bitişine tanık olmuştur. Devrimci durumda önemli gelişmeler yaşanırken devrimci hareketlerin durumu bu gelişmeleri doğru bir rotaya sokup ona yön verme niteliğinden uzak olduğundan egemenlerin ideolojik-politik-kültürel-ahlaki her saldırısı halk kitlelerini daha da etkilemiştir. Yaşadığımız coğrafyaya ve kendimize baktığımızda bunu rahatça görebiliriz. Yozlaşma, yabancılaşma ve bireycileşme halk kitlelerinin yanı sıra, devrimci saflarda da kol gezmektedir. Mücadeleden kopanların sayısı artmakta, devrime inançsızlık, halka güvensizlik had safhada yaşanmaktadır. Yaşanan bir tasfiye sürecidir. Devrimci parti ve örgütlerin tasfiyesi, devrime inancın tasfiyesi, halka ve parti/örgüte güvenin tasfiyesi, kolektif ruhun tasfiyesi vb. vb. Bireyin kafasındaki hedefler muğlaklaştıkça, bilinç bulanıklaştıkça yaşanan sorunlara, çözümlenemeyen zorluklara çözüm üretmez bir duruma gelmekte; umut ve inanç

yavaş yavaş yitirilmektedir. Bundan sonra ise bireysel istem ve çıkarlarla örgütsel istem ve çıkarlar karşı karşıya olduğunda bireysel olanlar tercih edilecektir. Kolektivizm, yoldaşlara bağlılık, halk sevgisi gibi devrimci değerler de yitirilecektir. Bu gidişatın sonu "elveda proletarya" olacaktır. Çizilen bu tablo olumsuz olabilir, doğrudur. Ama bilim bize her sorunun, çözümünü de kendi içinde barındırdığını öğretiyor. Bu durumu değiştirecek birileri varsa o da biz devrimci ve komünistleriz. Her sömürü politikası, her vahşeti ve her katliamı emperyalist burjuvazinin sonunu daha da yakınlaştırmakta, baskı ve şiddet üzerine kurulu düzenin kendi mezar kazıcılarını da büyütmektedir. İki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki savaşta burjuvazi/kapitalizm/karşı-devrim yenilmeye mahkumdur. Bilimsel olarak insanlığı toptan kurtuluşa götürecek tek sınıf olan proletarya ise taktiksel gerilemeler yaşasa da yenmeye mahkumdur.

Dünya halklarının ve bir bütün insanlığın sosyalizmden başka bir kurtuluşu yoktur. Elbette bu kurtuluş kendiliğinden gelmeyecektir. Proletaryanın demir yumruğu burjuvazinin tepesine inmeden bu kurtuluş gerçekleşmeyecektir. Tam da burada görev omuzlarımıza düşmektedir. Emperyalizmin tasfiye saldırılarını boşa çıkarmanın tek yolu güçlü bir devrimci duruş, devrimde ısrardır. Devrimi yaşamın birinci gereksinmesi olarak kavramak, devrimin ihtiyacını ilişkilerine kadar hissetmek, komünizmin tek kurtuluş yolu olduğunu, bireysel kurtuluşun da insanlığın kurtuluşuyla gerçekleşebileceğini görmek; yani devrimi önce başkaları için değil, kendin için istemek devrimci bir duruşun temelidir. Yine kitlelerden kopukluğun ve halka güvensizliğin kol gezdiği bir ortamda kitlelerle olmak, onlara güvenmek ve onlardan öğrenmek, duruşumuzu sağlamlaştıracaktır. MLM biliminin somutlandığı, devrimin ete kemiğe büründüğü yerdir kitleler. Onlar her şeyi yıkmaya ve her şeyi yaratmaya muktedirdir. Devrimin temeli, yaşamın yaratıcısı, en

büyük güç olan kitlelere güven duymamak, bir devrimcinin yaşayabileceği en kötü durumdur. Kitleler olmadan devrim ve sosyalizm sadece bir hayaldir. Kitlelere güvenmenin, onları anlayıp onlardan öğrenmenin yolu ise onlarla olmaktan geçer. Dışarıdan gazel okuyarak ne onları anlayabiliriz ne de sorunlarına çözüm bulabiliriz. Kitlelere rağmen ve onlarsız, politikalarımız yaşam bulmayacaktır. Kitlelerin içinde son çılgınlığımıza kadar bağırmalıyız ki bizi duyabilsinler.

Kitlelere güvensizlik tüm ideolojik hastalıkların kaynağıdır aynı zamanda. Devrime inançsızlığın, cesaretsizliğin, kararsızlığın ve umutsuzluğun başlangıcıdır. Kim ne derse desin halktan kopuk bir yaşam mutlaka içerisinde bir dizi eksiklik ve zaaf barındırır. TDH ve PP'nin şu an içinde bulunduğu durum tasfiyenin ve ideolojik kırılmanın bir örneğidir. Geldiğimiz aşama kitlelerin devrimdeki rolünü kavrayamadığımızı, onlarsız mücadele etmenin bir anlam ifade etmediğini bilince çıkaramadığımızı gösteriyor. Sürecin olumsuz etkilerini ancak kitlelerin içinde ve onlarla birlikte olarak aşabiliriz. Yaşamlarına girmek, onlarla olmak, onları anlamak ve tanımak, yaşadıkları sorunları görmek, çözümler sunmak bize güç verecektir. Kitle faaliyetinde bulunan yoldaşlar bilirler; onlarla diyalog kurulabildiğinde, kendimizi anlatabildiğimizde ve sorunlarına doğru çözümler sunabildiğimizde yaklaşımları olumsuz olmamakta. Devletin yaptığı "terörist" propagandasını ve yaşadıkları güven yitiminin etkisini kırarak bizleriz. Devrime inanç ve kitlelere güven; yaşadığımız olumsuz süreci tersine çevirecek olan devrimci duruşu sergileyecek devrimci kişiliğin temellerini oluşturuyor. İdeolojik politikada yaşam bulur, politika ise ideolojiyi güçlendirir. İdeolojik duruşu sağlamlaştıracak olan politik bilinçtir.

Marksist-Leninist-Maoist bilimsel yöntemi edinmek, dünyaya bu yöntemle bakmak; bunun için derin bir inceleme-araştırma ruhuna ve öğrenme ihtiyacına sahip olmak, öğrendiğiyle yetinmemek, yaşanan gelişmelerden dünya ve ülke gündeminden haberdar olmak; ajitasyon ve propagandada derinleşmek vb. politik bilinci geliştirecek; düşmanın tüm politikalarını boşa çıkartacak ve alternatifini koyacak somutluğu sağlayacaktır. Yürüttüğümüz savaş politik bir savaştır. Yaşanan tikanlıkların, girilen açmazların çözümü politikayı kavramaktır. Politik bilincin savaşta önemli bir yeri

vardır. Ne için, neden, nasıl sorularına doğru yanıtlar bu şekilde verilecektir. Politik yetkinliği bolca kitap okumaktan ya da gündemden haberdar olmaktan ibaret gören anlayışlar mahkum edilmelidir. Politika, sorunlara doğru çözümler üretebilme ve bunları uygulayabilme yeteneğidir. Devrimin sorunlarına, halkın sıkıntularına, partinin tikanlıklarına çözüm üretebiliyor muyuz? Yoğunlaşılması gereken taraf burasıdır. Proletaryanın bilimsel bakış açısına sahip bir kafa her soruna asgari çözümler üretebilecektir. Devrimci bir kişilik, devrimci bir yaşamda var olur. İlkeleri var eden, değerleri süreklileştiren devrimci yaşamdır. En zor koşullarda, en zorlu anlarda ilkelere taviz vermeyen, inançlı, kararlı bir duruş. İdeolojik-politik olarak sağlam, sosyalist kültür ve ahlakla donanmış, halka sonsuz bir güven duyan, yoldaşları ve partisine sıkı sıkıya bağlı, yaşamını devrime adanmış, kendini sürekli yenileyen ve yeniden üreten, emeğin değerinin bilincinde ve kitleler içinde bir yaşam bulunduğu her alanda devrimciliğin ilke ve değerlerini savunan, görev ve sorumluluklarını bu ciddiyetle yerine getiren, yanlışlara karşı acımasız ve fedakar bir kişilik...

Üzerimizdeki sorumlulukların ağırlığını hissetmek katedeceğimiz yolda önemli bir adım olacaktır. Sorumluluğumuz gerçekten ağır. Devrimi talep etmek ağır sorumluluklar ister. Gerçeklik önümüzde duruyor; değiştirecek ise bizden başka kimse yok. Bu değişimi istiyor muyuz? Değiştirecek gücü kendimizde görüyor muyuz? Bunlara vereceğimiz yanıtlar temelinde bir yönelime girmemiz gerekmektedir. Sınıf mücadelesi bunu emrediyor kaybedecek hiçbir vaktimiz yok. Devrimi somut bir ihtiyaç olarak hissediyorsak eğer; onun gerekliliklerini yerine getirecek, gerekirse bedellerini de ödeyeceğiz. Bireyler sınıf mücadelesinde gelip geçicidir. Kalıcı olan ise ideolojimiz ve çizgimizdir. Her düşenin yeri doldurulmuştur ve doldurulacaktır da. Kendinden sonra başkalarının devam edeceğini bilmek, gittiğin yolun sonunu açık bir şekilde görmek bizi geleceğe daha sıkı bağlayacaktır. Son olarak; önümüzde iki yol durmakta; birincisi yığınlık, karamsarlık ve teslimiyet; ikincisi inanç, kararlılık, umut ve direniş. Üzerimizdeki kara bulutları dağıtacak, sessizliği çılgınlıklarla yırtacak ve umudun tohumlarını yeşertecek güce sahibiz. Yeter ki isteyelim!

Bu yazının başlangıcı 2. sayfadadır.

1980 sonrası neo-liberal saldırı rüzgarı ve sosyalist pratiklerin püskürtülmesiyle sivil toplum alanında bir yığılma, nihayetinde 2000'lerle beraber (AB üyeliği için Kopengah kriterleri anlaşması, gelişen toplumsal muhalefet vs.) bu alan sanki devrimci mücadelenin güvertesi olarak görülmeye başlandı. Küreselleşmenin devletleri ortadan kaldıracağı yanılgısıyla beyhude heyecanların tesiri, sivil toplum hareketlerinin neden medya, finans merkezleri ve çok uluslu şirketler tarafından desteklendiğinin sorgulanmasının yapılmasına mani oldu.

Oysa küreselleşmeyle beraber devletin önemini yitirdiği söylemi bizzat kapitalist şirketler ve burjuva düşünürleri tarafından yalanlanmaktaydı: Sivil toplumculuk, devletle yurttaşlar arasındaki gerilimin azaltılarak bir arabulucuk işlevi olarak tanımlandı. Bunun anlamı, eğer doğruysa, mevcut yasalar, mevcut hukukun sınırları içinde kalmak ve mevcut devlet ve onun kurumlarının tanınması anlamına gelmektedir. Burada, şikayet edilen, hoşnutsuz olunan yasaların ihlaline, devletin tarumar edilmesine dair aleyhte bir hedeflenme söz konusu değildir. Bilakis onun aksayan, eksik yanlarının onarılıp tamamlanarak kuvvetlenmesine bir hizmet çağrısı, esasen "rıza"ya çağrı mevcuttur. Çok bilinen tabirle söylemeliyiz ki bu düzeniçiliktir.

Bahsedilen "rıza" kavramı burjuva ideolojisi olan liberalizmin temel kavramıdır ve bu devletin meşruiyet zeminini ifade eder. John Locke'nin düşüncelerine göre devlet, sadece insanların rızasına dayandığı müddetçe meşrudur. Devlet bireyler arasında düzeni sağlayacak bir vasıta. Onun asli görevi bireyin hayatını, özgürlüğü ve özel mülkiyet hakkını korumaktır. Bu haliyle devleti mevcudiyeti ve bireycilik şart koşulmuştur. Buradaki çelişki şudur ki devlete yetkiler verip diğer taraftan özgürlüğü savunmak felsefi bakımdan çelişkidir. Bir sınıfa ait olan devleti bireyin üstünde görüp diğer taraftan bireyin özel mülkiyet hakkının dahi garanti altında olacağını düşünmek de sorunludur. Zaten özel mülkiyetin kendisi özgürlüğün düşmanı olarak vardır.

Rekabet, mülkiyet, serbest piyasa ekonomisi, özgür ticaret kapitalizmin ilkeleri iken insan özgürlüğünü

burada aramak kadar saçma bir şey olamaz. Bugün artık belli bir sınıf haricinde serbert piyasa ekonomisinden canı yanmayan var mıdır? Kapitalist sistemde neyin üretilip nasıl bölüşüleceğini serbest piyasa fiyat mekanizması belirlerken özel mülkiyet dahi belli bir sınıfın maddi varlıkları olarak tanımlanır hale gelmiştir. Vaziyet üretim araçlarının özel mülkiyetinin hakim sınıfın elinde birikimini aşmış ezilen kitlelerle sömürücü burjuva sınıfı arasındaki uçurum açılmaktadır. İnsanın gerçek ihtiyacına göre üretim değil dayatılan, yaratılan ihtiyaçlara göre üretim yapılmaktadır. Bireysel alıcı ve satıcıların kaynakları nasıl kullanılacağına dair özgürlük bu çerçeveye sınırlıdır. Reklamlarla, rekabetle ihtiyaçlar yaratılır, her türlü ahlaktan azade bu dayatmayla nispeten malın fiyatı da artar. Buradaki özgürlük dahi cepteki paranın miktarıyla sınırlanmıştır.

Hukukun üstünlüğü, sivil toplum

merkezli özel mülkiyet, bireyin özerkliği, rıza temelli sosyal, siyasal ilişkiler geliştirilmesinin mahiyeti ilaki devletin mevcudiyetini, onun hukuku ve yasalarını şart ve meşru kılar. Bu, kocaman harflerle söylemek gerekir ki, bir sınıfın öbür sınıflar üstünde hakimiyetinin ifadesi ve sömürünün meşrulaştırılmasıdır.

O halde sivil toplumculuğu her derde deva görmek sınıfların; tarihin sosyal sınıflar arasındaki mücadeleler tarihi olduğu belirlemesinin inkarıdır. Üretim araçlarının özel mülkiyeti, temel belirleyen iken gerçek anlamda insanın özgürlüğünden bahsedilemez. Talep edilen demokrasi, hukukun üstünlüğü, belli bir sınıfın hakim devleti mevcut olduğu sürece aynı netice kaçınılmazdır. Zira siyasal, ekonomik, kültürel düzeni belirleyen kapitalist koşul buna imkan vermez. Anlaşılacağı üzere, varılan belirleme şudur: Hakim sömürücü sınıf alaşağı edilip elindeki üretim araçlarına el konulmadan, baskı aracı olarak kullandığı devlet aygıtı lağvedilip komünizm istikametinde sosyalizm inşa edilmeden gerçek özgürlük hayalden ibaret olur. Bilinmelidir ki şartlar değişmeden yasalar değiştirilemez. Maddi şartlar değişince onunla varlık bulan yasalar da ortadan kalkmış olur.

Biz buraya kadar meselenin özüne dair değinilerde bulduk. Buna mukabil yanlış anlamaların önüne geçmek amacıyla şu değinimizi de yapalım. Sivil toplum alanında hak almak amaçlı demokrasi, insan hakları, eğitim, sağlık, cinsiyet eşitliği ekonomik ve siyasal talepler meşru ve gereklidir. Fakat bu mücadelenin, sınıfsal mücadelenin önüne geçmesine müsaade verilmemelidir. Aslolan sınıfsal mücadeledir; sivil toplumcu mücadele değil.

"Şu halde, devlet egemen bir sınıfın bireylerinin onun aracılığıyla kendi ortak çıkarlarını üstün kıldıkları bir biçim içinde alırlar. Bu yüzden yasanın iradeye dayandığı hatta daha iyisi, 'özgür' iradeye dayandığı kuruntusu somut temelden kopmuştur. Aynı biçimde hukuk da yasaya dayandırılmıştır."

Marks'ın Alman İdeolojisi'nde söylediği bu söz binlerce yıl evvelden Thrasymakhos tarafından şu sözle haber verilmiş gibidir; "hak ve adalet toplumda güçlüğün işine gelendir."

Tarih Unutmayacak ve Unutturmayacak Yaşananları!

Acı ve hüznün çılgınlığı mıdır kulaklarımızı sağır edercesine tırmalayan, yoksa direnişin ve coşkunun gür ve melodik sesi midir vücudumuzun tüm hücrelerini titreten ve ayağa kaldıran? Acılarına, kayıplarına, sancularına katlanıp boyun eğmek midir onurlu olan; yoksa tüm haksızlıklara, dayatmalara karşı başkaldırmak isyan etmek midir? Kurşun ve kan, ateş ve barut, saldırı ve direniş 19 Aralık 2000... Aylardan Aralık, yıl 2000. E Tipi olarak adlandırılan hapishanelerde devrimci ve komünist tutsakların direnişleri sonucu birçok hak kazanılmıştır.

Ortak bir yaşam, yoğun paylaşım ve üretimin hakim olduğu bu hapishaneler faşizmi rahatsız etmekteydi. Bu durumu bozmak için ise F Tipi denilen hücreleri yapmıştı. 19 Aralık kanlı katliamını da buralara geçiş için yapmıştı. Tam bir yıl devletin bütün kurumları bu plan üzerinde çalışmıştı. İstanbul'un Ümraniye denilen ilçesine ve aynı adı taşıyan hapishanesine kar yağıyordu. Açlık grevindeydik. Çetin bir direniş daha olacaktı. Daha önce benzer örnekleri yaşanmış ve zafferle çıkmıştı bu süreçlerden. Ama bu sefer durum biraz daha farklıydı. Ölüm orucuna erken başlayan üç siyaset vardı ve yapılan görüşmelerden sonuç alınamamış, süreç tıkanmıştı.

Saat sabahın 5'i nöbetçi yoldaşların "herkes kalksın içeri asker giriyor" uyarısıyla fırladık yataklarımızdan. Bir gün öncesinin tatlı bir yorgunluğu vardı hepimizin üzerinde. Saldırıdan bir gün önce bir moral etkinliği düzenlemiştik. Skeçler, halaylar, türkü ve marşlarla dolu dolu geçen coşkulu günün tatlı yorgunluğu üzerimizdeki. Birkaç saniye içinde giyindik daha öncesinden kendimizi korumak için elimizdeki malzemelerden ufak çaplı ilkel savunma aletleri yapmıştık. Sorumlu yoldaşların bunları dağıtması ve görev bölümünü yapmasının ardından, herkes diğer devrimci dostlarımızla birlikte siperlere koşmuştu. Ben ve birkaç yoldaş ana malta denilen büyük koridora çıktık. Bu bölüm bizlerin elindeydi. Arada adli tutsakların bölümüne açılan bir demir parmaklıklı bölme vardı. Koşu kapılarını sökerek bu kapıya yüklendik. Amacımız bu kapıyı açarak üst kata çıkmak, burayı kontrol altına almaktı. Burayı ele geçirdiğimiz zaman düşmanın hapishaneyi ele geçirmesi

çok zor olacaktı. Bu nedenle yükleniyorduk kapıya, düşman da bu arada üzerimize ateş açıyordu. Önce plastik mermi kullandılar, sonra saçma ve en son gerçek mermi. Buna rağmen ısrarla kapıyı zorluyorduk, bir çoğumuz aldığımız darbelerle yaralanmıştık.

Düşmanın ateşi artırması üzerine ka-

pıyı kırmaktan vazgeçerek buraya barikat kurmaya başladık. Bu arada dakikalar sonra bir taraftan ateş açarken diğer taraftan "teslim olun" çağrısında bulunuyordu faşizmin rütbelileri... Bu çağrılara karşı cevap açık ve netti, "Teslimiyet yok, direniş var." Adına "Hayata dönüş" demişlerdi katliamın. Yaşam felsefeleri hayatlara son vermek olanların hayata döndürmeleri de ancak böyle pervasız ve kanlı olabilirdi. Bu arada aradaki duvar, demir parçalarıyla yaklaşık bir saatlik bir uğraştan sonra delinmiş ve kadın yoldaşlar bizim tarafa geçmişti. Bizim bulunduğumuz bölümün birçok girişi vardı. Bütün bölümlere barikatlar kurulmuştu. İlk saldırı dalgası atlatıldıktan sonra televizyon ve radyolardan öğrendik ki, saldırı 20 hapishanede aynı anda yapılıyordu ve hemen her yerde direniş vardı. Bu arada şehit haberleri de gelmeye başlamıştı. Her şehit haberinden sonra öfkemiz, kinimiz daha fazla artıyor, sloganlarımızı daha bir güçlü haykırıyorduk. Bu durum düşmanı kudurtuyor, daha azgın saldırıyordu. Zaman hızla akıp gidiyor, düşman tüm araçlarını devreye sokarak yükleniyordu. Tavanları delerek üzerimize gaz bombaları, kimyasal bombalar atıyor ve bu açtığı

deliklerden yayılım ateşiyle üzerimize ateş açıyordu. Islak havlularımız ve karbonatlı sularla, atılan bombaların etkisini azaltmaya çalışıyorduk ancak o kadar çok atılmıştı ki, göz gözü göremez olmuştu. Zehirlenenler, yaralananlar C-3 koğuşunda ayakta tedavi ediliyor, yarası sarılanlar hemen geri barikatlara koşuyordu. Bu arada

duk. Biz direniyorduk. Son kerteye kadar da bu böyle olacaktı. Son Çanakkale Hapishanesi de düşmüştü. Bir tek Ümraniye kalmıştı. Ümraniye Hapishanesi'nin hem fiziki yapısı uygundu, hem de burada yaklaşık 400 devrimci ve komünist tutsak kalmaktaydı. Diğer hapishanelere oranla uzun sürmüştü bu nedenle buradaki direniş, şehitlerimiz ve ağır yaralılarımız vardı. Direniş sürüyordu. Üçüncü günün sonunda iki gruba ayrılmıştık. Bir kısmımız konferans salonu denilen yere, bir kısmımız ise C-3 koğuşuna çekilmişti. Burada yeni barikatlar kuruldu. Düşmanın barikatın başına kadar geldiği, seslerinden ve iş makinelerinin çalışmasından anlaşılıyordu. Eğer burada kalırsak erken düşecekti mevziimiz. Yeniden söküldü barikatlar ve sloganlarla koştuk düşmanın üzerine, büyük bir paniğe kapılmışlardı. Daha önce deldikleri iki barikati aşarak eski yerlerine geri döndüler. Ve yayılım ateşine başladılar. Her yanımdan kurşun geçiyordu. Yere yattık ama nafile, tavandan ve duvarlardan seken kurşunlar birçok kişiyi yaralamıştı. Yaralılarımızı alarak geri çekildik.

Ancak eski barikatları yeniden sağlamlaştırmıştık. İş makineleri devreye sokulmuştu. Duvarlarda kocaman delikler açmış, buradan üzerimize ateş ediyorlardı. Çatılara yerleştirdikleri keskin nişancılar camlardan direkt nişan alarak ateş açıyorlardı.

YENİLEN KİM?

Uykusuz, soğukun iliklere işlediği dört gün boyunca direndik, teslim olmadık zebanilere. Aslında yenilen, zayıf olan kim? Her türlü teknolojik araçla dört duvar arasındaki tutsaklara saldıran ve teslim alamayan faşist sistem mi, yoksa dişe diş, kana kan yürekleri ve inançlarından başka silahları olmadığı halde, günlerce direnen ve teslim olmayanlar mı? Biz teslim olmadık hiçbir zaman. Belki geçici yenilgiler aldık, ancak ne 19 Aralık'ta 20 hapishanede, ne de sonrasında götürüldüğümüz, ağır işkencelere tabi tutulduğumuz F Tipi hücrelerde. Belki duvarların dili olsaydı bizden çok daha iyi anlatacağı yaşananları. Belki duvarların dili olmayacak hiçbir zaman, ancak gören göz, duyan kulak, konuşan dil ve ön önemlisi de tarih unutmayacak ve unutturmayacak yaşananları...

(KATLIAMIN TANIĞI ESKİ BİR TUTSAK)

ACILARIN ACI DOĞURDUĞU BİR KATLİAM: MARAŞ

Katliamlar Osmanlı'dan TC'ye her dönem egemenlerin bir yaşam politikası olarak hayat bulmuştur yaşadığımız topraklarda. Yaşlı-genç, erkek-kadın ayrımı yapılmaksızın uygulanan her katliam bir utanç tablosu olarak yazıldı hep tarih sayfalarına...

Her katliamın tablosu, açıklıkla, yoksullukla boğuşan insanların cansız bedenleri olarak kaldı hafızalarımız-

da. Dersim'de, Sivas'ta, Çorum'da Alevi oldukları için, Kürt oldukları için, katledildi insanlar. Egemenler tarafından bu katliamlara Alevi-Sünni çatışması yaftası vurulmak istendi. Halklar birbirine karşı yalan ve provokasyonlarla kışkırtılarak düşmanlık ortamına sürüklenmeye çalışıldı. Ve her katliam sömürücü sınıfların halka karşı kullandığı en vahşi ve en kanlı yöntemler oldu.

Katliamların özellikle egemenlerin ekonomik ve siyasi olarak yaşadığı istikrarsızlığın boyutlandığı, sınıf mücadelesinin geliştiği süreçlere denk gelmesi Alevi-Sünni çatışması tezini bir kez daha yalanlıyordu. 1978'de Maraş'ta yaşanan katliam da bu etkenlerin toplamı olarak hayata geçirildi. Maraş Katliamı devletin açık ve gizli kurumları, resmi devlet güçleri, kontr-gerilla ve MHP'de odaklanmış sivil faşist hareketin organizasyonuyla gerçekleşti.

12 Mart Darbesi'nin ardından 75-76'larda ekonomik kriz içindeki egemenler bu süreçte artan sınıf çelişkilerini ve devrimci örgütlerin kitleselleşmesini engelleyebilmek için planladı böylesi bir katliamı ve adına da Alevi-Sünni çatışması dedi.

Maraş'ta 19 Aralık 1978'te Çiçek Sineması'nda "Güneş Ne Zaman Doğacak" isimli anti-komünist bir film oynatılırken tahrip gücü düşük bir bomba patlatılır. Bu, uzun zamandır planlanan katliam politikasının ilk ayağını oluşturuyordu. Çünkü hemen bu olayın ardından devlet "solcular camiye ve sinemayı bombaladı" propagandasını yaptı. Bu propaganda sonrası faşistler 20 Aralık'ta solcu ve Alevilerin yoğun olarak kullandığı Akın Kiraathanesi'ni bombaladı. 21 Aralık'ta ise TÖB-DER'li öğretmen-

lerden Hacı Çolak ve Muzaffer Yüzbaşıoğlu faşistler tarafından tabancayla vurularak öldürüldü. Katledilen öğretmenlerin cenazelerine de saldıran katiller sürüsü burada da üç kişiyi daha katletti. Artık Maraş'ın her sokağı faşist saldırılarla yankılanıyordu. Alevilerin evleri önceden kırmızı boya ile işaretlenerek daha sonra buralara yapılan saldırılarda tespit edilen mekanlar yakıldı. Kadın-erkek, yaşlı- genç demeden bir katliam yaşama geçirildi. Maraş'a giriş-çıkışlar devlet tarafından yasaklandı. "Ana-baba" gününe dönen Maraş sokakları devlet eliyle ateşe verildi.

Ve sonuç... Katliam sonrası açıklanan verilere göre 111 ölü, 1500 yaralı, 100'lerce gözaltı. Yakılan, yıkılan 210 ev ve 70 işyeri. Bu resmi verilerin yanısıra çok sayıda insanın hastanelere gitmeyerek kendi tedavilerini kendi imkânlarıyla gerçekleştirdiği biliniyor. Maraş Katliamı'nın en çarpıcı noktalarından birisi ise bu katliamın "halkçı, solcu" maskesinin ardına gizlenen faşist Bülent Ecevit'in başbakan olduğu dönemde gerçekleşmesidir. Tarih, ezilenlerin gerçek dostlarının kimler olduğunu göstermiştir, tıpkı özgür geleceğin kimler tarafından yaratılacağını gösterdiği gibi...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Pozveng Şehitleri

Tarih 13 Aralık 93'tür. Bir kez daha teslim alınamaz Partizan yürekler. Dersim Ovacık Pozveng köyünde TC'nin katliam listesine bir yenisi daha eklenir. Kötü hava koşullarından kaynaklı köye girmek zorunda olan gerilla birliği TC'nin kolluk güçleri tarafından çembere alınır. Teslim olmayı hiçbir koşulda kabul etmeyen Partizanlar, yoğun bombardıman altında düşmana karşı direnişi yükseltirler. Pozveng, TC'nin gerilla-sivil ayrımı yapmadan başvurduğu katliam serisine tanıklık eder 13 Aralık'ta. Çıkan çatışmada **Bekir Kürşat Onay, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Ar-**

lan ve Deniz Som ölümsüzleşirken 12 yaşındaki **Nuray Laço** ve 11 yaşındaki **Halil Laço** da devletin hedef gözetmeden gerçekleştirdiği yoğun bombardıman saldırısında yaşamlarını yitirirler.

Raci Yılmaz: 1956 Samsun Çarşamba doğumludur. Kod adı Sarı Asker'dir. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde öğrenciyken tanışır mücadeleyle. Parti 1. Konferansı'ndan sonra Parti Üyesi olur. İstanbul Askeri Komitesi'nde yer aldı. Parti 2. Konferansı'na delege olarak seçilmişti, ancak 6 Aralık 1980'de İstanbul Harbiye'de bulunduğu evde polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

TUTUKLU İNŞAAT İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

İSTANBUL- 3. Havalimanı İşçileri ile Dayanışma Platformu, direnişe geçtikten sonra gözaltına alınan ve tutuklanan 3. Havalimanı işçileri ve sendika yöneticileri ile dayanışma etkinliği gerçekleştirdi. Kadıköy Cafe-rağa Spor Salonu'nda gerçekleştirilen etkinliğe çok sayıda devrimci örgüt, parti ve sendika katılım sağladı.

Salona "İnşaat işçisi köle değildir", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" yazılı pankartlar ile tutuklu bulunan Dev-Yapı İş Sendikası Genel Sekreteri Özgür Karabulut'un fotoğrafları asıldı. Salonunda sık sık "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Birlik, Mücadele, Zafer", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. Etkinliğe DİSK yönetim kurulu üyeleri, İnşaat İş, Dev-Yapı İş, HDP İstanbul İl Eş Başkanları ve üyeleri, Devrimci Parti, ESP, Limter-İş, Partizan, BDSP, DERİTEKS, DDSB, Belediye İş 2 No'lu Şube, TİP, Munzur Çevre Derneği gibi çok sayıda kurum ve sendika

katıldı. Etkinlikte sanatçılar Adalılar, Domane Dersim, Şenol Akdağ, Arhat, Grup İsyân Ateşi ve Pınar Aydınlar sahne aldı.

Dayanışma etkinliği iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçiler için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından 3. Havalimanı işçilerinin direnişini anlatan sinevizyon gösterimi ile devam etti.

İnşaat-İş sendikası yönetim kurulundan Tezcan Acu ve Dev-Yapı İş sendikası Nihat Demir konuşma gerçekleştirdi. Sendika temsilcilerinin konuşmalarının ardından Dev-Yapı İş Genel Başkanı Özgür Karabulut'un eşi Ayla Gümüş Karabulut ve tutuklu İnşaat-İş yöneticisi Anıl Deniz Gider'in annesi Sevim Dede söz aldı.

"KÖLELİĞE KARŞI DİRENEN İNŞAAT İŞÇİLERİNİN HAKLI DAVASINI SAVUNACAĞIZ"

Aileler tarafından tutuklu bulunan işçilerin gönderdiği mektuplar okundu.

Mektupta şu ifadeler yer verildi: "3. Havalimanındaki işçiler inşaat işçileri üzerinde yürütülen kölelik koşullarına karşı haklı bir direniş ortaya koydu. Etkinliğinizde eminim ki işçilerin talepleri tekrar hatırlatılacaktır. O talep listesi inşaat işçilerinin hangi koşullarda çalışmak zorunda kaldığını tüm çıplaklığı ile ortaya koymaktadır. 3. Havalimanı'nda ortaya çıkan direniş ve bu direnişin ortaya koyduğu talepler aslında tüm inşaat işçilerinin talepleridir. Çünkü tüm şantiyeler bugün kölece çalışmanın dayatıldığı firavunluk düzeninin kampları haline gelmiştir. Bugün inşaat işçisine dayatılan kölelik koşullarında çalışmak ve iş cinayetlerin de ölmektir. 3. Havalimanında işçi arkadaşlarımız direnişleri ile bu dayatmayı kabul etmediklerini köleliğe ve ölüme karşı, 'Direnmek Yaşamaktır' diyerek direniş seçeneğini tüm işçi sınıfının önüne koymuştur. Bu direnişin tüm şantiyelere yayılmasından korkan egemenler, baskı, gözaltı ve tutuk-

lamalarla bu direnişi kırmak istedi. Ancak bugün düzenlediğiniz dayanışma etkinliğinde de görüldüğü üzere bu direniş kırılmadı. Tam tersine direnişimiz tüm topluma mal olan bir mücadele dinamiğini ortaya çıkardı. Bedenimiz tutsak edilse de düşüncelerimiz özgürdür. Bu dayanışmayı 5 Aralık'ta görülecek duruşmada daha da yükseltmemiz gerekmektedir. Çünkü 5 Aralık'ta egemenlerin Adalet Sarayında "köleliğe karşı direnen" inşaat işçilerinin haklı davasını savunacağız. Dava günü ne kadar güçlü orada olunursa gerçekler bir o kadar etkisini gösterecektir."

Etkinlikte Dev-Yapı İş Genel Başkanı Özgür Karabulut'un Silivri Hapishanesi'nden gönderdiği mektup okundu. Grup İsyân Ateşi'nin yeni besteleriyle coşkun ön planda olduğu etkinlik, Domane Dersim, Pınar Aydınlar ve Arhat'ın ezgileri eşliğinde sona erdi.